

Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halkları, Birleşin!

Sosyalist Halk Savaşı

MAOİST KOMÜNİST PARTİ MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI

SAYI 2

**OCAK
2024**

Siyaset Tarzı: Kitlelere Dokun, Devrimi Hisset!

2023'ten bugüne aktarılması gereken ve gelecek yıllara ışık tutacak dersler de var elbette. Belki hepsini sıralamak bu yazının kapsamını aşacaktır, fakat 2024 ve devamındaki mücadele yıllarına 2023 yılından bir dip not düşülmesi istenirse, içeriğiyle geçen seneyi özetleyen olarak başlığa çıkardığımız dört kelimeyi buraya da aktarmak yeterli olur: **Kitlelere Dokun, Devrimi Hisset.**

Syf. 3

Kadının Kendine Güveninin Tesisi Mücadeledir!

Gücünü, kuvvetini, iradesini, zekasını başka bir cinsin hakimiyeti altında yaşadı. Mevcut erkek egemen sistemin sınırlarına zorla dahil edildi. Ve hala daha kadınlar erkek egemen ideolojinin hegemonyası altında kendilerine olan güveni tesis etmekte genel olarak ciddi sorunlar yaşıyor. Kendi varoluş halinin eksiklikler yüklenerek tanımlanması, kadının düşün dünyasında yer etmeye devam ediyor. Bu durum doğallaştırılıyor, kanıksanıyor ve gerçeğin üstünü örten bir perde işlevi görüyor. Dolayısıyla da Pompei şehrinin evlerinde ölüme sessizce kucak açan taşlaşmış kadın bedenlerinin anlattıklarına yabancı olmak bugün açısından da pek mümkün değil.

Syf. 13

Faşizmin Tasfiye Saldırıları Devrim İdeasında İsrarla Boşa Düşürülür!

Syf. 10

Şehirlerden Dağlara Mercan Yoldaş - II-

Hakikat arayışçısıydı O. Silahını eline aldığı anda ruhunu özgür bırakmıştı. Hafiflemenin binlerce duygusunu yaşıyordu. Oysa zor olduğunu bildiği bu yaşamın, tek yolunu daha ilk gün anlamıştı. Bu yaşamı seven ve mücadele etmek isteyen herkes için çok kolaydı gerilla olmak.

Syf.30

Devrimci Adanmışlık

Syf. 16

Yabancılaşma üzerine

Syf. 20

Merhaba,

Aradan uzun bir zaman geçti. Bir süre daha düzensiz aralıklarla yayınıma devam edeceğiz. Koşullar, yürüttüğümüz çalışmalar ve olanaklarımız belli bir olgunluğa ulaştığında yayın süremizi yeniden gözden geçirip belli bir periyodu-daha kısa süreli bir yayın akışını sağlamayı hedefliyoruz.

Bir mücadele yılını daha geride bıraktık ve sınıf mücadelesinin daha zorlu ama daha büyük direnişlere de tanık olacağı “dünden” belli olan yeni bir yıla girdik. 2024 yılındayız. 2023 yılı geride kaldı, aradan geçen zaman sınıf mücadelesinin deneyimleyeceği mücadelelerle dolu. Bu sürecin doğru ele alınıp incelenmesi ve dersler çıkarılması devrim ve sosyalizm davasının gelişimi açısından atlanamaz önemdedir.

Bu sayımız ona yöneldi. Geçen senenin bazı başlıklarını ele almaya çalıştı ve nedenleri üzerinde durarak perspektif oluşturmayı hedefledi.

Okunup tartışılarak kavrayış düzeyine çıkarılması önemli. Önemli, çünkü sınıf mücadelesinin militan devrimcilerden beklentileri oldukça fazla. Ve militan devrimciler bu beklentilerden haylice uzak gibi. Bu, sırf Maoist Parti’li güçlerin değil, devrim ve sosyalizm güçlerinin de tariflediği reel bir gerçek.

Bu sayımızdaki ilk yazı kitle çalışmalarındaki zaaflyanlara ve çalışma tarzındaki eksiklikleri geçen yıl gerçekleşen Mayıs seçimleri üzerinden konu edindi, inceledi. İlk yazımız **“Siyaset Tarzı: Kitlelere Dokun, Devrimi Hisset”** başlıklı. İlerleyen sayfalarda ele aldığımız Yabancılaşma konulu yazının bu yazıyla bağlantılı okunması doğru olacaktır.

Ve kadın mücadelesine perspektif sunan yazımız **“Kadının Kendine Güveninin Tesisi Mücadeledir”** ise, kadının kendine güveninin mücadele ile bağlantısını göstererek, dünden bugüne devrolunan öğretilmişliklere ve erkek egemen sistemin kadının düşün dünyasındaki tahribatını ele almakta, perspektif oluşturmaktadır. Ölümsüz yoldaşımız Mercan yoldaşı anlatan **“Şehirlerden Dağlara Mercan Yoldaş”** başlıklı gerilla anlatısının ikinci bölümüne de bu sayımızda yer verdik.

Faşizmin artarak devam eden tasfiye saldırılarına devrim iddiasında kararlı duruşla cevap verilebilir. Ne daha az’ıyla ne de yarım yamalak. **“Faşizmin Tasfiye Saldırıları Devrim İdeasındaki Israrla Boşa Düşürülür”** başlıklı yazımız devrimci çaba, devrimci cüreti kuşanan militan devrimcilerin aşamayacağı engelin olmadığını işliyor.

Urallı Bolşevik Sverdlov’u anlatan yazımız ise bizi mücadeleden alıkoyan küçük burjuva yanlarımıza neşter vurmaya hedefliyor. Adanmışlık, davaya bağlılık, örgütlü yaşam, yoldaşlık... Onlar gibi yaşamak, onlar gibi dövüşmek...

“Bizim Gibi Ülkelerde Komünist Partisi, Aynı Zamanda Savaş Örgütüdür” başlıklı yazı, Partimizin, 1996 yılının Ölüm Orucu direnişçilerinden Hayati Can yoldaşın kaleme aldığı bir yazıdır. Güncelliğini koruyan bir yazı olmasından kaynaklı yazıya yer verdik. Onu ve diğer Ölüm Orucu ölümsüzlerimizi saygıyla anıyoruz.

Ve, HBDH’in yayın organı Birleşik Devrim Dergisi’nin 38.sayısından bir yazıya da bu sayımızda yer verdik.

Yeni sayıda buluşmak dileğiyle...

Sosyalist Halk Savaşı Gazetesi

Siyaset Tarzı: Kitlelere Dokun, Devrimi Hisset!

Bu durum, devlete ve faşist iktidara olan tepkiyi ve güvensizliği büyütüyor, teşhirini gittikçe topluma yayıyor, tüm bunlar iktidarın kendiliğinden gitmesini sağlamıyor-sağlayamazda ama ulaşıldığında devrim mücadelesini geliştirecek potansiyel kuvvetlere işaret ediyor, bu mücadelenin gelişimi lehine güçlü bir zeminin oluştuğunu gösteriyor.

Yeni bir mücadele yılına daha girdik. Geçen yıldan bugüne aktarılması gereken çok şey var. Fakat 6 Şubat depremi ve Mayıs seçimleri 2023 yılında iz bıraksa da, militan duruş, devrimci yaratıcılık ve direniş anlamında Kürt gerillalarının Ankara eylemi ile 2023 yılının bitimine günler kala Xakurke, Metina ve Zap alanındaki devrimci eylemlerinin faşizme vurduğu darbe moral ve motivasyon kaynağımız oldu. Elbette Ekim ayındaki Filistin’li direniş örgütlerinin ortaklaşarak gerçekleştirdiği, eleştirilecek yanları da bağrında taşıyan “Aksa Tufanı” eylemini de 2023 yılına büyük harflerle not etmek gereklidir. Bu eylemle emperyalizmin ve tüm gericiliğin siyonist İsrail özgülünde üstün-yenilmez-dokunulmaz güç olarak bölge halkları üstünde kurdukları yalandan şatoları tuzla buz oldu.

2023’ten bugüne aktarılması gereken ve gelecek yıllara ışık tutacak dersler de var elbette. Belki hepsini sıralamak bu yazının kapsamını aşacaktır, fakat 2024 ve devamındaki mücadele yıllarına 2023 yılından bir dip not düşülmesi istenirse, içeriğiyle geçen seneyi özetleyen olarak başlığa çıkardığımız dört kelimeyi buraya da aktarmak yeterli olur: **Kitlelere Dokun, Devrimi Hisset.**

Kitlelere Dokun...

Faşist iktidar üzerindeki teşhir yükü gittikçe büyüyor.

“TC” devletinin kendi kanunsal-yasal düzenleme ve bağlayıcı hükümlerine, temel anayasal kabullere rağmen hiçbir izahate dahi gerek duyulmadan toplumsal-siyasal ve ekonomik yaşam üzerinde uygulanan keyfiyet yeni yılda da tüm hızıyla devam ediyor. Koyu bir saldırganlık, çığırından çıkan yozluk,

dibe vuran çürümüşlük, açık faşizmle kuşatılmışlık durumu da etkisini kaybetmeden varlığını koruyor. Fakat kabul etmek gerekir ki, toplum üzerinde estirilen bu kuşatılmışlığın, terörün yalnızca bir kısım ezilen emekçi halk kitleleri nezdinde değil, kendisini destekleyen bir kesim dahil toplumun geneli nezdinde de hem devleti hem de AKP-MHP faşist iktidarını daha da teşhir ettiği bir sürece evriliyor. Üstelik uzunca bir zamandır özellikle de geçen sene yapılan Mayıs seçimleri döneminde gördüğümüz gibi, yüksek sesle daha çok dillendiriliyor. Artık gidecek yerleri yok, iktidarlarının artık sonunun geldiği yönlü içten içe oluşan toplumsal algı da varlığını koruyor.

Kriz içindeki ekonomin düzeleceğine kendileri dahi inanmıyorken bu ekonominin yarattığı ve sürekli artan yoksulluk, açlık ve işsizlik toplumda derin yarılmalara, travmalara, intihar ve çürümelere neden olmaya devam ediyor. Alım gücünün düşmesi, yaşamın gittikçe pahalılaşması, dahası yaşamının kendisinin “lüks” haline gelme durumu, çalışan-üretimde bulunan kesimlerin, işçi sınıfı ve emekçilerin yarına ilişkin kaygılarını gittikçe arttırıyor. Grev ve iş yeri direnişlerindeki artış, direnişlerde gösterilen kararlılık bunun göstergesi. Yaşanan 6 şubat depreminin milyonları etkileyen yıkıcı sonuçları eşliğinde “**nerede bu devlet**” sorularının-sorgulamalarının yüksek sesle dillendirilmesine rağmen, geçen bir sene sonunda değişen bir şey yok. Çadır ve konteyner kentlerde, soğukta-kiyamette yaşamaya devam ediliyor. Kadın ve LGBTİ+’lere yönelik şiddet ve baskının, çocuk istismarının devlet-yargı eliyle aklanmasına yönelik adım atmak bir yana, seçimler sonrası

mecliste oluşan gerici bileşen tablo ürkütücü boyutta. Hüda-Par, Yeniden Refah Partisi gibi partilerin meclise katılmalarıyla en yobaz-en gerici meclis bileşeni oluşmuş durumda. Ormanların, doğal koruma alanlarının, yerleşim yerlerinin yağmalanması ve büyük maden ve inşaat tekellerine açılması devlet/iktidar eliyle hız kesmeden devam ediyorken, yeniden tanımlanan “rezerv alanı” ile bu yağma alanı genişletildi ve yasallaştı. Kürt ulusunun ve siyasetinin demokratik haklarına yönelik sürdürülen saldırı ve gasplar giderek tırmanıyor, Kürdistan’ın tüm parçaları “TC” faşizminin hedefi. Coğrafyada iktidardan

bağımsız yaprak kırırsa Başur’a-Rojava’ya bomba yağdırma gerekçesi oluyor, yapılan her meşru-devrimci eylem Rojava halkına fatura ediliyor, Güney Kürdistan’a ve Rojava’ya işgal gerekçesi yapılıyor. Alevi inanç kesimine yönelik saldırılar ve ötekileştirme politikaları, gençliğin eğitim ve barınma vb gelecek kaygıları siyasal islamcı faşist iktidarın politikalarıyla giderek artıyor. İş gücü gibi yaşam hakkı da ucuz olan göçmen ve mültecilere yönelik ırkçı-faşist saldırılar, açığa çıkan devlet-mafya-siyaset ilişkileri gibi kirli ilişki örnekleri bu faşist iktidarın hanesine yazıldıkça, iktidar üzerindeki teşhir yükü gittikçe büyüyor.

Diğer yandan, uluslar arası alanda bozulan ilişkilerin sonucunda yalnızlaşan “TC” devletinin “U” dönüşü yaparak hiç bir şey olmamışçasına “diktatör, katil, darbeci, FETÖ finansörü” vb dediği devletlerle ve Başkanlarıyla kurmaya çalıştığı ilişkilerin devlet aklı ile değil, grupsal çıkarların yönlendirdiği pragmatist-tutarsız siyasetle anılmasının da genel olarak devlete, özel olarak ta iktidara olan güveni tartışmaya açtığı ortada. Dün başka-bugün başka söyleyen iktidarın yaptıklarının ve söylediklerinin bir-iki olmadığını, özellikle siyonist İsrail’in Filistin’e-Gazze’ye saldırısı sonrası iktidarın söylemleriyle pratiğinin bir olmaması, siyonist İsrail ile ilişkilerinin daha geniş kesimlerce sorgulanmasına neden olurken, iktidarın

teşhirine eklenen konulardan oluyor. Güney Kürdistan’a, Rojava’ya, Şengal’e yönelik süreklilik kazanan işgal saldırıları, daha dün Ermenistan-Azerbaycan arasındaki savaşta ve Libya’daki iç savaşta rolü ve genel olarak izlenen dış politika nedeniyle, hem kürt ve ermeni düşmanı, hemde Ortadoğu, Kuzey Afrika ve Akdeniz’deki savaş kışkırtıcısı bir devlet ve iktidar olarak anılıyor olması da ek olarak AKP-MHP faşist iktidarının hanesine yazıldıkça Uluslar arası alanda da teşhirini arttırıyor. Ve toplamda bunlar bir araya geldiğinde iktidar özgülünde oluşan “gidecek” algısının da izahı oluyor.

Fakat denilebilir ki, en çokta dikış tutmayan ekonomik krizin faturasıyla boğuşan halkların her sabah zam ile uyanma, aç ve açıkta kalma korkusu daha da geniş bir kesimi sarıp sarmaladıkça, diğer her şeyin önüne geçiyor...

Bu durum, devlete ve faşist iktidara olan tepkiyi ve güvensizliği büyütüyor, teşhirini gittikçe topluma yayıyor, tüm bunlar iktidarın kendiliğinden gitmesini sağlamıyor-sağlayamazda ama ulaşıldığında devrim mücadelesini geliştirecek potansiyel kuvvetlere işaret ediyor, bu mücadelenin gelişimi lehine güçlü bir zeminin oluştuğunu gösteriyor.

Ve bu nesnel gerçek izlenecek kitle çizgisinin, devrim mücadelesinin önüne çıkan fırsatları değerlendirmede tuttuğu yeri yeniden hatırlamayı salık veriyor. Kitlelere dokun(a)mayan siyasetin kitlelerle buluşmasının mümkün olmadığını, kitlelerle örülmeyen pratiğin de geleceğinin olamadığının altını bir kez daha kalın çizgilerle çiziyor.

Maoist Kitle Çizgisi ve Çalışma Tarzı Belirleyicidir...

Öyleki geçen yıla da damgasını vuran bu nesnel gerçeklik o kadar güçlüydü ki, 14 Mayıs 2023 Genel ve CB seçimlerine giderken tek adam rejiminin ömrünü doldurduğu, dahası faşizmin de “onlarla birlikte” gideceğine inanılıyordu.

Yaşanan ekonomik krize, küçük esnafın iflaslarına, topluma yayılan açlığa ve derinleşen

yoksullaşmaya, yukarıda özetlenen anti-demokratik keyfi/faşist uygulamalara ve dış politikanın güven vermeyen zikzak'larına işaret ediliyor, mutfaklarda sesleri duyulan **“boş tencerenin”** karşısında da hiç bir iktidar duramaz denerek bu zeminin güçlülüğü propaganda edilmeye çalışılıyordu. Toplumun büyük bir kesimini saran bu propagandaya muhalefetin kendisi de o kadar inanıyordu ki (sırf muhalefet değil, devrimci hareketi de kuşatan bir durumdu) kesine yakın bir kanıyla **“tek adam rejimi”**ne son verileceği, iktidarın gideceği, böylece faşizmin de gideceği **“güçlü veriler”**le dillendiriliyordu.

Ne varki bu algının oluşturduğu hava ile girilen seçimlerden istenilen sonuç çıkmadı, ortaya çıkan tablo beklenilenin tersi oldu. Doğallığında da, hem burjuva muhalefetin hemde demokratik-ilerici muhalefetin ekseriyatının kesinlik gözüyle baktığı ve topluma da aşılana **“bu iktidar gidecek”** ve **“güzel günler gelecek”** ham hayali, hayal kırıklığı olarak toplumu esir aldı. Terside olanaklı değildi zaten.

Seçimlerle gideceğine inanılan faşist Erdoğan ikinci turda Cumhurbaşkanlığına yeniden seçildi. Belki de Meclis tarihinde pek karşılaşılmayan bir Meclis aritmetiği-bileşimi de oluştu. İktidardan alaşağı edileceğine kesin gözüyle bakılan AKP-MHP faşist iktidarı da iktidardaki yerini korudu. Üstelik; Yeniden Refah Partisi, Hüda-Par gibi gerici partilerin de yer aldığı en gerici, en karanlık, en yobaz, kadın düşmanı Meclis aritmetiği oluştu. Meclis, sağ siyasetin ötesinde gericiliğin ağır bastığı bir bileşene sahip oldu.

Ve bu seçimlerin ardından elde edilen sonuçları da ekleyerek bir çok değerlendirmeler yapıldı, dersler çıkarıldı. Çıkarılacak sonuçların ve özetlenecek derslerin isabetliliği geleceğe ışık tutacağı muhakkaktır.

- I -

Ortaya çıkan sonuçlardan birisi, bu yazının da konusu olan, izlenen kitle çizgisidir. Bu çizginin uygulanmasındaki zaaflardır.

Elbette bunu söylerken en başta şunu belirtmek yerinde olacaktır; devrim/sosyalizmin halk güçleri ezen ve ezilen arasındaki mücadelede ezilenin

dostunu ve düşmanını doğru tanımlaması gereklidir ve bu hayati önemdedir. Dostunu doğru tespit edemeyen düşmanını da doğru tespit edemez, düşmanına karşı doğru ve başarılı bir mücadele veremez, dostuyla da sağlıklı yürüyemez. Ve bu, izlediği somut siyasete, propagandasına, diline ve ilişkilerine de yansımazlık edemez. Ki, devrimci-ilerici halk güçlerinin bir kesiminin bu ayrımı yapabilecek yeteneği gösteremediği, iktidarın gideceği **“kesin”** algısını daha da güçlendirme adına **“bir oy bana-bir oy sana”** minvalindeki pratiğiyle dost-düşman ayrımını silikleştirdiği, bazı seçim alanlarındaki sürtüşmelerden ve basın yayın organlarında-sosyal medya alanındaki dili ve üslubu da görüldü.

Yalnız bu değil. Ek olarak, kuşatılan ve nefes almakta zorlanan, **“bıçak kemiğe dayandı”** misali dayanacak bir hali kalmayan ezilen halkların gaspedilen hakkını sokakta aramasının, iktidar tarafından uygulanan keyfiyete sokakta cevap vermesinin haklı ve meşru zemini olmasına rağmen bu hakkını kullanması faşist iktidarın manipüle edebileceği savunusuyla devletin ve kendi burjuva egemenliklerinin çıkarı açısından sürekli engelleyen CHP'nin ve burjuva muhalefetin **“sokağa çıkmayın”**, **“biraz daha dayanın”** telkinlerinin de halk kitlelerinde karşılık bulmasına engel olamayan ve bu telkinlerin hangi siyasetin ürünü olduğunun, ne anlama geldiğinin devrimci/sosyalist halk güçlerince halklara yeterince anlatılamaması, diğer yandan ise, ama bu telkinlerin yalnızca toplumun genelini değil, militan halk güçlerini-devrimci hareketleri de etkisi altına aldığını-etkilediğini de (pratiğe bakarak bile) yukarıdaki tespite eklemek gereklidir.

Toplumun diri-militan yanını sürekli baskılayan böylesi propagandanın, doğru ele alınıp kararlıca mücadele edilemediğinde militan politik öznelerin dahi kendine-kendi gücüne güvenini zayıflatabileceği, fakat diğer taraftan -daha da tehlikeli olan- başkasından (burjuva muhalefetten) beklentileri güçlendiren bir rol oynayacağı, açık faşist baskı koşullarında kitleleri daha da pasifleştirmekle kalmayacağı ama aynı

zamanda devrimci hareketleri de kuşatarak pasifleştirdiği-pasifleştireceği muhakkaktı. Eğer burjuva muhalefetin bu propaganda ve telkinlerinin hem toplumsal kitleleri hem de devrimci hareketleri nesneleştiren-edilgenleştiren düzeyde bir karşılığı olmuşsa-oluyorsa, iktidarın gideceğine **“kesin”** olan inancın toplumsal muhalefeti ve sırf sokak yanıyla değil siyaseten de militan devrimci yanı zayıflayan devrimci hareketi kuşatmasının boyutuyla da ilişkisi olduğu atlanmamalıdır.

Normal koşullarda, haksız uygulamaların, hırsızlıkların, hak gasplarının, göstere göstere ben geliyorum diyen ve devletçe de desteklenen kadına yönelik şiddetin ve çocuğa yönelik istismarın, kürt ulusuna uygulanan vahşetin, işgalin, doğa talanının karşılığı olarak, coğrafyanın ve toplumun geçmişten gelen mücadeleci sosyolojik yapısı dahi göz önüne alındığında sokakta güçlü bir karşılığı (sokağın muhalefeti) olurdu. Ve askeri darbelerle gündeme gelen en baskıcı, nispeten kısa süren dönemlerin dışında da sokakta bir karşılığı sürekli olmuştur. Fakat iktidara muhalefet eden faşist CHP ve diğer düzen partileri içten içe-alttan alta biriken öfkenin dışa vurumunu sürekli engellemek için ellerinden gelen her çabayı sergilediler. Elbette tek çaba bunların değildi, faşist iktidarın dozajı sürekli artan müdahalesi, tehdit-şantaj ve caydırmayı hedefleyen keyfi gözaltılar, işten çıkarmalar, belirsizliğe itilen tutukluluk süreleri, en küçük protesto vb gösteriye şiddetle ve orantısız güçle müdahale gibi uygulamalarını da eklemek gereklidir.

Atlanmaması gereken bir diğer önemli sebep te, ki devrim cephesinin ağrıyan dişi durumundadır, devrim iddiasındaki devrimci-sosyalist hareketlerin silaha ve şiddete dayalı devrim savunularına, militan mücadele hedeflerine rağmen kitlelerle kurulan-kurulmaya çalışılan ilişkilerde kitleleri ileri çek(e)memesi, sokağa çıkarmada perspektif yitimi yaşamasıdır. Ve ne yazık ki, burjuva muhalefetin **“sokağa çıkmayın”** yönlü telkinlerinin ideolojik olarak devrimci hareket üzerindeki çürütücü etkilerinin görülememesinin de bundaki payı da az değildir. Eğer bugün, hem devrimci ve sosyalist hareket kitleleri sokağa çekemiyorsa, hem de kendisinde sokağa çıkmak için yeteri gücü toplayamıyorsa, burjuva muhalefetin yıllara varan bu çürütücü etkisinin hem toplumda

hemde devrimci hareketlerde/ve örgütlü kitlesinde yarattığı alışkanlığın, hem siyasetine hemde pratiğine nüfuz etmesiyle alakasını da not etmek gereklidir.

Özcesi, yukarıda özet olarak izah edilen ve

devrimci hareketin de içinde olduğu bu durumun süreç içinde devrimci/sosyalist siyasetin devrimci/militan dilini kemirmeyeceği, rengi üzerinde etki yaratmayacağı, sokakla ilişkisini gittikçe soğutmayacağı düşünülemez elbette. Bunun reformist-uzlaşmacı hareketlerin önünü açan bir rol oynamayacağı da söylenemez. Bir kısım reformist-sosyal şoven küçük burjuva hareketlerin görünürlüğünün artması, bir kısmının ise bulduğu **“boşluğu”** doldurarak popülerleşmesi devrimci/sosyalist hareketlerin zaaflı duruşuyla-yetersizliklerini aşamamasıyla açıklanması yanlış değildir (elbette faşizmin ağır darbeleriyle örgütsel yapısı da daralan ve kendini geri çeken nesnel durumu da eklemek gereklidir).

Burjuva “muhalefetin” faşist CHP ve diğer düzen partileri üzerinden oynadığı bu uğursuz gerici rolün halklar ve devrimci öncüler üzerindeki etkisini tek başına koşullarla da izah etmek imkansızdır. Bunun devrimci hareketlerin izlediği somut siyasetle ve kitle çizgisindeki kırılmayla ilişkisi de ortadadır.

- II -

Farklı mücadele alanlarında iktidarı ve düzeni rahatsız eden grev ve direnişçi kesimlerin, kimi yerlerde düzen karşıtı direniş eğilimleri gösteren halk kesimlerinin **“seçmen”e** indirgenmesi, reformizm tarafından düzen içi seçeneklere eklenen bir hatta davet edilmesi, bu kesimlerin militan yanlarını törpüleyen ve pasifize

edilmesine yol açan bu siyasetin devrimci hareketi de peşine sürüklemesine engel olunamaması, devrimci hareketin savunduğu militan kitle çizgisini tartışmaya açan bir durumdu. Bu, mücadeleciler-direnişçi kitlenin ve direniş odaklarının, mücadelenin daha ileriye taşınması için değil seçimlerde alınacak destek-kullanılacak oy olarak görülmesi ve bu dinamiklerle bu bakış açısıyla ilişkileneilmeye çalışılması da sürece hakim olan ve izlenen kitle çizgisi olarak bir aşınmaydı.

Kitlelerin var olan emek, kadın, eğitim/öğretim, doğa-çevre, ulusal demokratik talepler ve halkları konusunda yürüttükleri mücadelelerin seçimden seçime örgütlenilmesi gereken bir mücadele

alanıymış-potansiyeliymiş gibi ele alınmasına yönelik getirilen eleştiriler de yanlış değildir, yürütülen kitle çalışmalarında görülen bir diğer zaaf olarak da isabetlidir. Seçim süreçlerinde daha örgütlü-planlı ve tüm gücü harekete geçirme hedefiyle hareket edilirken, diğer zamanlarda bu yönelimin zayıf ele alınması bunun göstergesi olarak kabul edilmelidir. Ve aynı zamanda sandığa kilitlemiş bir yönelim olarak da devrimci/sosyalist harekete eleştiri konusu yapılmasının zemini olduğu da anlaşılır olmalıdır. Seçim dönemi çalışmalarında sergilenen performansın ve yaklaşımın diğer dönemleri ve diğer çalışmaları gölgede bıraktığı ve kısmen de önemsizleştirdiği de bir başka dışa vurum olarak not edilmelidir. Ne varki seçimden seçime yoğunlaşılacak kitle çalışmalarının geçici-kısmi bazı kazanımları olmakla birlikte, sürekliliği sağlanmış kitle çalışmalarının yerini dolduramayacağı ve esas olanın da bu doğru çalışma tarzı olduğu Mayıs seçim sonuçlarına ve sonrasına bakıldığında da görülmüş ve anlaşılmalıdır.

Seçimlere endekslenmiş, ağırlığı ve yüklediği sorumluluğu ötelenerek dillendirilen **“faşizmi”**

yenme-yıkma-gönderme gibi koca koca söylemlerin peşine sürüklenmeye-takılmaya çalışılan mücadeleciler direnişlerin, emek cephesinin, kadın ve gençlik mücadelesinden doğa savunucularına tüm kesimlerin, AKP-MHP faşist iktidarına ve genel olarak faşizme karşı olanların itirazlarını ve yürüttükleri mücadeleleri doğru okuyamamanın, sokakla buluşan-sokağa taşan bu mücadeleyi sokaktan yalıtıp, sandık/seçim siyasetine yedeklemeye çalışan burjuva muhalefetin ve reformizmin her girişiminin ve yöneliminin mücadeleciler halk kitlelerini düzen içi siyasete biraz daha itelemek, devrim ve sosyalizm iddiasını biraz daha zayıflatmak olduğu devrimci/sosyalist halk güçlerince görülemediği ve görüldüğü yerde ise mücadelesinin hakkıyla/yeterince verilemediği ortaya çıkmıştır. Bu siyasetin ortaya çıkardığı en ironik sonuç ise, gitmesine kesin gözüyle bakılan AKP-MHP faşist iktidarının, iktidardan gitmek şöyle dursun belki de tarihin en gerici, en yobaz meclis bileşeniyle iktidardaki yerini koruyor olmasıdır..

- III -

Demokratik alan çalışmasını ve bu alanda yürütülen mücadeleyi siyasetin ve sınıf mücadelesinin merkezine yerleştiren, seçimleri de faşizme karşı mücadelede stratejik önemde ele alan reformizmin ve reformist siyaset tarzının, ezilen halkları ve mücadeleciler halk güçlerini ve onların bir umutla çıkış yolu arayan mücadelesini düzen içi siyaset sınırları içinde tutmaktan ve bu sınırlar içinde kendi kendini yoracak koşuşturmadan başka bir şey olmadığını ispatına gerek olmadığı bir kez daha görülmüş olmalıdır. Reformizme ve reformist siyaset tarzına karşı devrimci/sosyalist halk güçlerince yetkin ve etkili bir ideolojik mücadelenin yürütül(e)memesi ise, hiç kuşku yok ki sorgulanması gereken bir zayıflık-kırılma olarak unutulmamalıdır.

Diğer taraftan ise, ezilen emekçi halklara dokunmadan yürütülen veya kısmen dokunan uzaktan (yapılan yazılı-görsel) seslenişlerin de düzen içine hapsolan siyasetler olarak görülmesi, kitlelere dokunamayan bu türden siyasetlerin siyasi iktidar mücadelesinin ihtiyacı olan

dokunan-canlı araç ve yöntemlerin, örgütlenmelerin yerini tutmadığı/tutamayacağı da anlaşılmalıdır.

Ve ek olarak, devrimci politik öznelerden bağımsız olarak, yaşanan ekonomik krizin tetiklediği dipten gelen homurtuların artıyor olması, hak gasplarına ve açlık/yoksulluğa karşı emek cephesindeki direnişlerin, kadınların ve LGBTİ+'lerin mücadeleleri, çevre ve ekoloji mücadelelerinin yaygınlaşması, direnişi kırılmayan Kürt ulusal mücadelesinin sürekliliği, devrimci hareketlerde oluşan ittifaklar, AKP-MHP iktidarına karşı yürütülen burjuva muhalefet ve başka bir çok olgunun yükseldiği moral ve motivasyonla girilen Mayıs seçimlerinden beklenen sonuç çıkmaması yalnızca halk kitleleri demoralize etmedi, politik atmosferin kuşattığı reformistleri, devrimci/sosyalistine kadar diğer kesimleri de demoralize etti. Eğer bugün, seçimlerin hemen ardından soluk aldırılmayan zam'lara, işten çıkarmalara, sefalet ücretlerine, doğanın daha pervasızca talan edilmesine, kadınlara ve LGBTİ+'lere yönelik saldırılardaki artışa ve "şeriat" istem ve savunularına karşı itiraz ve sokak düne göre daha sakinse geçen seneye(ve öncesine) damgasını vuran siyaset tarzının, militan kitle çizgisindeki aşınmanın, moral ve motivasyon yitiminin etkisini basite almamak gereklidir.

- IV -

Artık anlaşılmalı olmalı ki, iktidarın gündemleştirdiği ve geniş halk kitlelerinin gündelik yaşamını daha da çekilmez kılan ekonomik-demokratik-akademik ve çevresel/doğa katliamını doğuran politikalara karşıtlık ve itiraz halk kitleleri nezdinde bugün yeterince sokağa taşmasa da içten içe biriktiriyor, tepkiye, itiraza ve öfkeye daha çok neden oluyor, sokakla buluşacağı anı kolluyor ve belki devletin en barbar şiddetiyle de tanışacak. Fakat bu durumun kitlelerde devlete karşı, faşizme-siyasi otoriteye karşı kendiliğinden bir bilinçle dönüştüreceği, kitleleri örgütleyeceği beklenmemelidir. Aynı 6 şubat Hatay-Maraş merkezli büyük depremde yüzbinlerce insanın ölmesine, bir o kadarının evi-barkı-birikimi enkaz altında kalmasına, varını-yoğunu, ailesini kaybetmesine rağmen, milyonlarca insan yerinden olmasına rağmen, **"nerede bu devlet, iktidar nerede"** isyanlarının ve protestolarının tam da seçimin öngünlerinde yüksek sesle dillendirilmesine

ve tüm Türkiye-Kuzey Kürdistan haklarının buna tanık olmasına rağmen, bu isyan, bu itiraz ve bu tanıklığın beklenildiği gibi iktidar karşısı bilince, örgütlülüğe, somutta da **"oy"**a dönüşmemesi gibi.

Örnek olması açısından dikkate değer bir not düşmek gerekirse. Tarikat ve cemaatlerin egemen sınıflarca ve iktidarcı bolca beslendiği bilinen bir gerçektir. 6 Şubat depremi sonrası yıkıntular içindeki milyonlara yardıma yalnızca kıt kanaat imkanı olan ilerici-devrimciler, sosyalistler koşmadılar. Kat kat fazlasıyla, devletin tüm olanaklarını da arkalarına alan deyim yerinde ise holdingleşen vakıflar-cemaatler de oradaydı. İktidarın deprem bölgesine girişlerde el koyduğu yardımların bu tarikatlar-cemaatler ve bunların uzantısı dernekler vasıtasıyla dağıtıldığı da sır değildir. **Tarikat ve cemaatlerin aynı zamanda kitlelerde devlete ve iktidara karşı oluşan tepki ve itirazın örgütlü bir bilinçle dönüşmesini engellediği ve seçimler sürecinde de iktidar adına çalıştığına da tanık olduk. Deprem bölgelerinde devlete ve iktidara yönelik var olan kitle tepkisi ve isyanının bu vakıf ve cemaatler eliyle söndürüldüğü ve aynı şekilde tepki oyuna dönüşmemesinin engellendiği de muhakkak. Bu örnek dahi yalnızca bu vakıf ve derneklerin nasıl bir karşı devrimci rol oynadığını görmek açısından değil, hem nasıl bir çalışma tarzı yürütüldüğünü görmek, hemde kendiliğinden beklentilerin sonuçlarının görülmesi açısından da önemlidir.**

Yalnızca deprem bölgesinde değil, genel olarak toplumda oluşan tepkinin, biriken hoşnutsuzluğun kendiliğinden bu iktidarı götüreceği sanısı veya bu gerçeklerin iktidarın gitmesi için yeter görülmesi hatalı bir bakış açıydı, kitlelerde biriken bu tepki ve oluşan algı kendiliğinden aynı biçimde oy'a dönüşmedi. Burada halk kitlelerine seçmen gözüyle bakıldığı ve bunların oy potansiyeli olarak ele alındığı vahim hatası görülemedi. Tam da burada oy deposu olarak görülen kitlelerin devrimdeki rolünün unutulduğu ortadadır.

Daha eklenebilecek çok şeyler yazılabilir. Fakat öz olarak çıkan sonuçlardan ve yukarıda ifade edilenlerden yola çıkıldığında dahi, reformizm ve

uzlaşmacılıkla yürütülecek ideolojik mücadelenin önemi tartışmasız yerdedir. Okun sivri ucu burayadır. Diğer yandan devrim mücadelesinin gelişimi açısından güçlü bir kitle zemini mevcuttur. Fakat kitlelerle ve mücadele dinamikleriyle ilişkilerdeki kopukluk, bürokratik ilişkilenme bunun engelidir. Bu nedenle kitle çizgisindeki aşınmanın giderilmesi öncellenmelidir. Çünkü, devrim kitlelerin eseridir...

Devrimi Hisset....

Fabrikada, atelyede, tarlada, kamusal alanda sokakta yada bir eylemsellik anında hakkını arayan, direnen, basın açıklaması yapan işçi-emekçi çalışanla kurulan ilişkinin eylemle-eylem anıyla sınırlı dayanışmacı niteliğinin devrim mücadelesi açısından yetersizliği ve sınırlılığı 2023 yılının öğretici özetlerindedir. Direnişteki yada sokakta hakkını arayan işçi, emekçi, öğrenci evine-mahallesine döndüğünde sistemle, devletle, devletin yerel aktörlerinin ve esas olarak tarikat ve cemaatlerin, din simsarlarının, bunların uzantısı derneklerin insafına terk edilmemelidir. Sistemi, devleti veya iktidarı güzelleştiren, yanında getirdiği erzak poşetiyle veya cüzi miktardaki nakdi yardımlarla, **“kader ve fitrat”**ı beyinlere işleyen, olmadı aba altından sopa göstererek tehdit ve şantajlarla, **“mahalle”** baskısıyla halkı mücadeleden uzaklaştırmaya çalışan tarikat ve cemaatlerin ve onların uzantısı derneklerin emekçi-yoksul halkların ve kendiliğindenci mücadelenin her bir parçası/ögesi üzerinde oluşturduğu bu ideolojik hegemonya, gerici baskı ve kuşatma tek tek bu öğelerin-direnişlerin karlılık göstermesine, kendisini daha ileride örgütlemesine engel olduğunu görerek, halk kitleleriyle, mücadelecilerle direniş odaklarıyla kurulan ilişkiyi yeniden tanımlamak zorunludur ve bu ilişkiyi yeniden-devrimci militan tarzda kurmak gereklidir.

Örgütlenme çalışmalarında ziyaret edilen direniş alanlarının yada grev çadırlarının, destek olunan basın açıklamalarının, mitingler, salon etkinlikleri ve yürüyüşlerin, dayanışmacı etkinliklerin mücadeledeki yeri önemlidir. Fakat örgütlenme çalışmalarını bu mekanlarla ve bu eylemlerle bu kadarla sınırlamak kendini dayanışmacılıkla sınırlayan bürokratik çalışma tarzından öte bir şey değildir. Ki bu aynı zamanda kitlelerin devrimdeki rolünü küçümseyen üstenci siyaset tarzıdır.

Yapılması gereken yaşamın tüm alanları hedef alınmalı, işçiyle yalnız direniş çadırında veya fabrika önünde değil, öğrenciyle yalnız okul önünde, kampüste değil, kadınlarla, LGBTİ+’lerle basın açıklamalarında yada yürüyüşlerde değil, Kürt ulusuyla yalnız eylem alanında, salon etkinliğinde değil esas olarak ta onların yaşam alanlarında, evinde, mahallesinde, semtinde ilişkilenmeyi sürdürmek, sırf demokratik alanda değil esas olarak ta illegal alanda örgütlenmesini hedeflemek militan devrim mücadelesinin de mantığıdır, gereklidir. Grev çadırlarını ziyaret etmek, yürüyüşlere katılıp destek olmak, mitinglerde, basın açıklamalarında yer alarak tavır belirtmek, semt pazarlarında bildiri dağıtmak, esnaf ziyareti yapmak, metro başlarında ajitasyon çalışması yürütmek, toplu gazete dağıtımını gerçekleştirmek önemsiz çalışmalar değildir elbette ve bunlar çeşitlendirilerek yürütülebilmelidir, fakat bunlar kendi başlarına ele alındığında esas olan çalışma tarzıyla ve illegal örgütlenmelerle buluşturul(a)madığında, halka dokunan devrimci siyaset tarzı belirlenemediğinde eksik bir çalışma yürütülmüş olur. Ve bu tarzla kitleleşme başarısız, başarılı da içi boş-kof bir kitleleşme olur ve bu kitleler devrime seferber edilemez.

Yeni mücadele yılında devrim hissini diri tutmanın yegane yolunun maoist kitle çizgisiyle kitlelere dokunmaktan, onları örgütlemekten geçtiğini unutmamalıyız.

Faşizmin Tasfiye Saldırıları Devrim İdeasında Israrla Boşa Düşürülür!

Devrim ile karşı-devrimin amansız mücadelesi tarih boyunca istisnasız olarak eşitsiz koşullarda gelişmiştir. Karşı devrim güçleri, kazanmak için her türlü yöntemlere başvurmuş, her yolu mübah saymış, devrim güçlerine karşı elindeki tüm araçları ve egemen olmanın getirmiş olduğu tüm olanakları sınırsızca kullanmıştır. Yeri gelmiş doğrudan zor araçlarını ve kaba kuvveti fütursuzca devreye koymuş, yeri gelmiş en ince, özel ve sinsi yöntemlerle savaştır. Tabii her dönemin kendine has özellikleri dolayısıyla da kendine özgü savaşı yürütüş biçimleri olmuştur. Hem önceki dönemin tecrübelerine dayanarak hem de teknik- teknolojik gelişmelerin sağladığı avantajlardan yararlanarak, savaşlar yeni biçimler almış, yeni taktik-tarz ve stratejiler geliştirilmiştir.

Bugün de devrim ile karşı devrim güçleri arasında yaşanan savaş tamamen ve düne göre daha çok eşitsiz koşullarda gerçekleşmektedir. Bilimsel-teknik gelişmelerin çok hızlı ilerlediği ve her bir ilerlemenin en başta savaş alanlarına yansıdığı günümüzde, devletlerin elinde muazzam bir savaş kapasitesi oluşmuştur. Başta emperyalist ülkeler olmak üzere tüm dünyada silahlanma yarışı kıyasıya sürmekte, devletler “**savaş ekonomileri**” uygulamaya koymaktadırlar. Savaş bütçelerine milyarlarca dolar ayrılmakta, yeni bir dünya savaşına tam hız hazırlıklar yapılmaktadır. Yalnız, yapılan hazırlıklar ve silahlanmalar sadece bir dünya savaşına ya da devletler arası savaşlara hazırlık olarak kalmayıp aynı zamanda işçi sınıfı, emekçi ve ezilen halklar ile onların öncü kuvvetlerine karşı da yapılmaktadır. Dünyaya egemen olanlar, kapitalist emperyalist sistem için esas tehlikenin sömürülen, ezilen, baskı altına alınan halk yığınlarının isyanı ve başka bir dünya arayışı olduğunu çok iyi bilmektedirler. Bu nedenle kitleler tarafından nerede bir karşı koyuş ya da karşı koyuş olasılığı varsa orada devletin tüm kurumlarıyla devasa savaş aygıtı devrededir.

Faşist “TC” devleti de, devrimci, sosyalist ve komünistlere karşı on yıllardır sürdürdüğü savaşı son yıllarla birlikte yeni bir boyuta taşımış tüm gücünü ve imkanlarını seferber ederek, tasfiye amaçlı saldırılarına hız vermiştir. Kitlelerin hoşnutsuzluğunun ve öfkesinin devletin bekasını tehdit edecek bir başkaldırıya ve örgütlenmeye dönüştürülmesini engellemenin yolunun kitlelerin öncü güçlerini yok etmekten geçtiğinin bilincinde olarak saldırılarını yoğunlaştırmıştır-yoğunlaştırmaktadır. Özellikle son 7- 8 yıldır aktif olarak devreye koymuş olduğu yeni savaş konseptiyle, başta gerilla güçleri olmak üzere silahlı devrimci güçlere karşı istihbarat ve teknik ağırlıklı bir savaş geliştirmiş, gerilla güçlerine karşı yenilediği hava gücünü etkin kullanarak üstün gelmeye çalışmıştır. Türk devleti bu süreçte yalnızca teknik ağırlıklı saldırılarla gerilla güçlerine yönelmemiş, aynı zamanda tüm mücadele alanları karşısında saldırılarına çok yönlü olarak yeni boyutlar kazandırmıştır. Bu süreçte, ajanlaştırma faaliyetlerinden tutalım da, hapishanelerdeki devrimci tutsaklara yönelik sistematik saldırılara, sokak ortasında insanları kaçırmalara, devrimci çalışmalar içerisinde olan kişilerin tek tek tespit edilip tehdit ve şantajlarla yıldırma hedeflemeye, en ufak bir tepkinin dahi yıllarca tutukluluğa gerekçe yapılmasına, kitleleri demorilize etme hedefli şişirilerek yayınlanan dağda ve şehirde gerçekleştirilen asker-polis operasyon görüntülerine, İHA-SİHA reklamlarına, devletin resmi-gayri resmi savaş güçleriyle yerleşim yerlerinin kuşatılmasına ve kentsel dönüşüm adı altında yürürlüğe konan yeni planlarla şehirlerin yeniden imar edilerek buraların olası ayaklanmalara karşı denetim-kuşatma altına alınmasına ve uyguladıkları daha bir çok savaş yöntemine şahit olduk.

Ölümsüzleşenlerimize dahi savaş açıp, aslında Onlardan, onların ölü bedenlerinden dahi ne

derece korktuklarını yaptıklarıyla ilan ettiklerini gördük. Kimsesizler mezarlığında unutturulmak istenmeleri, mezarlarının hedef alınması, törenlerinin yasaklanması, şehit ailelerine yapılan zulümle düşman kendi özüne uygun davranmıştır. Ölümsüzleşenlerimizin yarattığı değerlere, onların ideallerine bağlılığın, her yıl dönümünde onları anmanın dahi yaratacağı etkiden kendi sonlarını görmüşler ve gerçekleri gizleyerek **“bitirdik”** söylemleriyle çelişmek istememişlerdir. Kavgada ölümsüzleşenlerimize yapılan saldırılardan/saygısızlıktan dahi karşıımızdaki düşmanın nasıl bir düşman olduğunu ve sürecin zorluklarını anlamak zor değildir.

Tüm bu saldırılar karşısında ideolojik sağlamlık ve kararlılık sergilemek, moral üstünlüğünü elde tutmak/yitirmemek ve devrim ideasında ısrarcı olmak hayati önemdedir. Düşman en çokta ideolojik kırılma yaratarak, devrimci değerlerin aşınmasını ve devrime olan inancın zayıflatılmasını hedefleyerek hakkın devrime olan inancını, devrimcilere olan güvenini zayıflatmaya, halk ile devrimci güçler arasındaki bağı koparmaya ve örgütlü devrimci güçlere darbe vurmaya çalışmaktadır.

Evet ezilenin ezenle olan bu kavgası, bu savaş, eşitsiz bir savaş olarak devam ediyor, düşman kendisine tahdit olarak gördüğü her kesime karşı her türlü kirli yöntemle ve olanaklarla büyük bir savaş yürütmektedir. Devrimci ve komünist güçlerin dün olduğu gibi bugün de düşmanın olanaklarına sahip olmadığı açıktır, bununla beraber düşmanın kullanmış olduğu kirli yöntemleri kullanamayacağı da nettir. Halkların kurtuluşunu amaç edinmiş ve bu uğrunda hiç bir bedeli ödemekten kaçınmayan devrimci güçler, karşısında savaştıkları halk düşmanları gibi olamazlar,

onlara benzeyemezler, onlar gibi olamaz, onlar gibi davranamazlar. Devrimci savaşın kendisine özgü ilkeleri ve kuralları vardır. Devrimcilerin yürüttükleri savaşta düşmanını her yönüyle tanınması ve onun yöntemlerine karşı kendisini yenilemesi gerekirken ona benzemesi gerekmez. Koşullar her ne kadar devrimci güçlerin aleyhine ve savaş bu koşullar altında yürütülmek zorunda olsa da devrimci güçler koşullara yön verebilir, kendi lehine gelişmeler kaydedebilirler. **“Bir asker, savaşı kazanmaya çabalarken, maddi koşulların koyduğu sınırları aşamaz. Ne var ki bu sınırlar içinde zafere ulaşabilir ve bunun için çaba göstermesi gerekir”** der Mao yoldaş.

Burada temel sorun öncelikle var olan koşulları kavramak ve kavradıktan sonra bu koşulları aşmak için tüm benliğine mücadele atılmaktır. Sovyet, Çin, Vietnam ve 20. yüzyıla damgasına vuran devrimler ve ulusal kurtuluş mücadeleleri devasa olanaklara sahip karşı- devrim güçlerine karşı yürütülmüş ve zafer kazanmışsa tamda bu gerçekliğin sonucu olmuştur.

Bir savaşa stratejik, taktik, çevresel koşullar, teknik teknolojik güç, komuta, ideoloji, örgütlenme gibi bir çok faktör etki eder. Bu faktörlerin tümü birden savaşın gidişatını tayin ederken, esas tayin edici ve belirleyici faktör ise bunların hepsini değerlendiren/kullanan insan ve ideolojidir. Dün nasıl savaştık ve kazandıysak, bugünde aynı şekilde insanın bilinçli dinamik rolünü yaratıcı biçimde açığa çıkararak ve ideolojik üstünlüğümüzden aldığımız güçle kazanacağız, bu kesindir.

Bilinmelidir ki düşmanın kendisini güçlü ve yenilmez sunmak için yürüttüğü her türlü propagandası yenilmeye mahkumdur. On yıllardan beri nasıl **“bitirdik-bitiriyoruz”** naraları boşa düşürüldüyse bugünde aynı **“bitirdik-bitiriyoruz”** safsataları devrimci savaşın ısrarlı yürütülüşü ile boşa düşürülmüştür. **“Yerli ve milli”** teknolojileri de, paralı profesyonel orduları da, psikolojik savaş yöntemleri de istenilen sonucu vermemiştir. Zaten vermesi de mümkün değildir, çünkü tüm bunlara

karşı güçlü bir karşı koyuş, irade savaşı verilmiş ve verilmekte, yeni biçimde taktikler yaratılmış ve yaratılmaktadır. **Haklıya ve haklılığa dayanan, gücünü halktan alan hiç bir mücadele bitmez, bitirilemez, yenilgiye de uğratılamaz. Tarih bunun hem tanığıdır, hem de bunu anlatır.**

Değişen koşulları iyi analiz ederek, karşıımızdaki düşmanı tüm yönleriyle tanıyarak, kendi yetmezliklerimizin farkında ve onları aşma gayretinde olarak devrimci savaş yeni ve güne uygun bir tarzda geliştirilmektedir-geliştirilecektir. MLM ideolojimizin sarsılmaz gücünün, halk yığınlarıyla bütünleşmiş Komünist Parti'mizin, fedakarlık ve cüreti kuşanmış militanların yenemeyeceği hiç bir gerici kuvvetin olmadığını bilmek gerekiyor. Devrim mücadelesi bugüne kadar en zor şartlar altında, büyük özverilerle gelişti ve gelişmeye devam ediyor. Hiçbir devrim kolay olmamış, olamaz da, küçükten büyüğe, nicel birikimlerden nitel gelişmelere sıçramalarla gerçekleşir değişim eylemi.

Bugün tüm dünyada emperyalist kapitalizmin yaşadığı sistem krizi, kendisini Türkiye- Kuzey Kürdistan'da da yakıcı bir biçimde hissettirmektedir. Hakim sınıfların yarattıkları krizin tüm yükünü işçi sınıfı ve emekçi- ezilen halk kitlelerinin sırtına yüklemesi sonucu geniş kitleler sürekli derinleşen bir yoksulluk ve açlık cenderesi içerisine hapsedilmiştir. En ufak bir hak talebi baskı, işkence ve tutuklamayla sonuçlanmakta olup, toplum çok yönlü bir kuşatma altına alınmış durumdadır. Ama tüm bunlara rağmen işçi sınıfının, kadınların, LGBTİ+ ların, geniş emekçi yığınların, Kürt ulusunun, ezilen inançların mücadelesi engellenememektedir, aksine mücadele gelişmekte ve yayılmakta-yaygınlaşmaktadır.

Tüm bu nesnel koşullara; toplumu kuşatan ve bunaltan gelişmelere, parça parça ve birbirinden bağımsız kendiliğinden gelişen direniş ve mücadelelere baktığımızda sürecin devrimci güçler lehine gelişme sağladığını, kitlelerle buluşmak için devrimci güçlere alan açtığını söyleyebiliriz. Düşmanın devrimci güçler ile kitlelerin bağı koparmayı amaçladığı bir dönemde böylesi gelişmeleri değerlendirerek, çeşitlendireceğimiz kitle çalışmalarıyla politikalarımızı kitlelerle buluşturup maddi bir güce çevirerek düşmanın bu amacını boşa

düşürebiliriz. Aynı zamanda bu süreç, hakkını arayan, doğasını savunan emekçi halk kitlelerine dönük devletin askeri, polisi, jandarması, bekçisi ile gerçekleştirdiği doğrudan saldırılar, halkların, devlet güçlerinin kimin ve neyin korumalığını üstlendiğini görmesi açısından önemli olmuştur. Bu durum devrimci savaşın zorunluluğunu kitlelere kavratılabilmek açısından önemli bir avantajdır. İçerisinden geçmekte olduğumuz bu süreçte devrimci militan ve kitlesel bir mücadelenin geliştirilmesinin zemini vardır, bu zemin gittikçe kuvvetlenmektedir.

Burada esas görev halkın örgütlü devrimci güçlerine, bizlere düşmektedir. Karşıımızdaki düşmanı küçümsemeden ama aynı zamanda düşmanın gücünü olduğundan fazla abartmadan, kendimizin, halk kitlelerinin ve devrimci savaşımın gücünün bilincinde olarak Parti ve devrim görevlerine sıkı sıkıya bağlı kalarak mücadeleyi ileriye taşıma hedefinde ısrarcı olunmalıdır. Savaş stratejimiz olan Sosyalist Halk Savaşı Stratejisini;

- * her bir yerelde ve her bir eylemde taktik zenginliklerle geliştirdiğimiz,
- * tüm çalışmalarımızı stratejik yönelimimize uygun duruma kavuşturduğumuz ve stratejinin hizmetine sunduğumuz,
- * kurtuluşları için kitleleri Sosyalist Halk Savaşına dahil ettiğimiz müddetçe faşizmin tasfiye saldırıları boşa düşürülmeye devam edilecektir.

Devrimci savaşımın uzun erimli ve zorlu bir süreç olduğunu unutmadan, karamsarlığa kapılmadan sürecin karşımıza çıkardığı engelleri bir bir aşma cesaretini gösterebilmeliyiz. Karşı devrim güçlerine karşı savaşımı tek bir biçime hapsedmeden, düşmanı tüm alanlarda yenilgiye uğratmayı esas almalıyız. Partinin ve devrimin bizden beklediği budur.

Savaşımız, uzun ve zor ama bir o kadar anlamlı, bir o kadar kudretlidir ve zaferi kesindir.

Kadının Kendine Güveninin Tesisi Mücadeledir!

Cins çelişkisinin doğrudan bir girdisi olarak kadın “eksik” ya da “yetersiz” olarak tarif edilerek zor yoluyla kendi olma serüveninden koparıldı. Gücüne olan güveni, yeteneklerine olan ilgisi erkek egemenliğinin saldırısı altında zayıfladı ve ilkel komünal toplumun sonlarından beri, Engels’in deyimiyle kadınların tarihsel yenilgilerine neden olan süreç ideolojik ve maddi dayanaklarla tarumar edildi. Kadın kendi olmayı, kendi gözüyle yaşamı yorumlamayı, toplumsallaşmayı kendini ezen sistemin şekillendirdiği erkeğin bilinç dünyasından tanıdı.

Yüzlerce yıl önce İtalya'nın ünlü ticaret kenti Pompei yanardağ lavlarına teslim oldu. Hazırlıksız ve savunmasız binlerce insan bu olay sonucu öldü, kentin neredeyse tamamı yok oldu. Yıllar sonra yapılan kazılarda erkeklerin külle kaplanmış bedenlerinin koşar vaziyette ya da hareket halinde; kadınların ise oturur vaziyette ya da cenin pozisyonunda oldukları tespit edildi.

Dönemin esas ticaret merkezlerinden biri haline gelmiş Pompei şehrinin zenginleri ve tüccarları kenti terk etmek yerine evlerinin duvarlarına zincirledikleri köleleri ve diğer özel mülkleriyle kentte kalmayı tercih etmiş, muhtemeldir ki lavlar yakınlığında ancak harekete geçmeyi akıllarına getirmişlerdi. Zira

arkalarında zincire vurdukları kölelerin yanı sıra maddi ve manevi olarak evlere zincirledikleri kadınları da bırakarak.

Özellikle bu örnek bağlamında cins çelişkisinin ezen kısmı ile değil, ezilen cephesinden neleri etki altına aldığı ve sonuçlarını konuşmak yararlı olacaktır. Dahası

kadının özgüven sorununun tarihsel olarak ne kadar eskilere dayandığını görmek te öğreticidir. Nitekim kadınları Pompei'de kader birliğine iten toplumsal gerçeğin, adı doğa felaketi de olsa kadına evin eşliğini aştırmayacak derecede ortaklaşmasının nedenlerine bakmamız gerekir. Her ne kadar tüm hatlarıyla tartışılması gereken, geniş bir sorun olmasına rağmen biz konu bağlamında “**özgüven sonuna**” değinmekle yetineceğiz.

Platon'un “**kadınlar yarım erkektir**” belirlemesi mevcut sisteminin kurulumunun tarihsel-ideolojik arka planının önemli bir ifadesi olageldi. Şüphesiz Platon antik çağ filozofu olarak bu sözünü kadınların erkeği tamamlayan bir cins olduğundan söz etmiyordu. Tam aksine kendi ideolojisine göre kadının güçsüzlüğünü, yetersizliğini, eksikliğini anlatarak, erkek gibi üstün bir cinsin varlığı ile ancak kadının tamamlanabileceğini iddia ediyordu. Yani kadının “**eksik etek**”liğinin işleyen bir mekanizmaya dönüşmesi için kendi dışında özgür hareket edebilen, birey olmayı cins olarak sağlamış kudretli, dönemin antik Yunan'ında soylu- köle olmayan- erkekten fiziksel ve zihinsel yardım alması koşuluyla kadın ancak var olabilirdi. Aksi taktirde kadın yeterlilik sahibi değildi ve bu da tanrıların kusursuz dokunuşlarıyla yarattığı dünyanın esaslı kusurlarından, kara lekelerinden biriydi.

Elbette ki bu bakış açısı erkek egemenliğinin kadını hapsettiği düşünce dünyasının çok özel bir

yansımalarıdır. Dile gelen mevcut yaklaşımın toplumsal kurgusu her süreçte varlığını koruyarak, ayrı ayrı tutumlardan ve maddi yaşamdan destek alarak günümüze kadar geldi. Cins çelişkisinin doğrudan bir girdisi olarak kadın “**eksik**” ya da “**yetersiz**” olarak tarif edilerek zor yoluyla kendi olma serüveninden koparıldı. Gücüne olan güveni, yeteneklerine olan ilgisi erkek egemenliğinin saldırısı altında zayıfladı ve ilkel komünal toplumun sonlarından beri, Engels’in deyimiyle kadınların tarihsel yenilgilerine neden olan süreç ideolojik ve maddi dayanaklarla tarumar edildi.

Kadın kendi olmayı, kendi gözüyle yaşamı yorumlamayı, toplumsallaşmayı kendini ezen sistemin şekillendirdiği erkeğin bilinç dünyasından tanıdı. Keza erkek egemen sistemin bir parçası olan öğretilmişlikler içinde kendi gerçeğine yabancılaştı.

Gücünü, kuvvetini, iradesini, zekasını başka bir cinsin hakimiyeti altında yaşadı. Mevcut erkek egemen sistemin sınırlarına zorla dahil edildi. Ve hala daha kadınlar erkek egemen ideolojinin hegemonyası altında kendilerine olan güveni tesis etmekte genel olarak ciddi sorunlar yaşıyor. Kendi varoluş halinin eksiklikler yüklenerek tanımlanması, kadının düşün dünyasında yer etmeye devam ediyor. Bu durum doğallaştırılıyor, kanıksanıyor ve gerçeğin üstünü örten bir perde işlevi görüyor. Dolayısıyla da Pompei şehrinin evlerinde ölüme sessizce kucak açan taşlaşmış kadın bedenlerinin anlattıklarına yabancı olmak bugün açısından da pek mümkün değil.

Devamla erkek egemen sistemin tüm olanakları ile saldırdığı kadın bedeni, aklı ve iradesi kapıların eşiklerini geçmekte dahi ikilem arasında bırakıldı. Çünkü kamusal alana açılma, toplumsallaşma gerçek dünyayı keşfetmede önemli bir aşamaydı ve erkek egemenliği ona da müdahale ederek dışarıya açılan kapıları denetim altına aldı. Mesela kadının gideceği yerin sınırlarını, görüşeceği kişileri, çalışabileceği

işleri belirledi. Antik dönemde kadınların penceresi sokağa bakan odalarda kalmaları yasaklandı, bugün ise giyimden tutalım da, dışarıda sergileyeceği tavra kadar erkek egemen sistemin ve kendisine eş, baba, kardeş vb. olan erkeklerin belirlediği çerçeve ile sınırlanıyorlar. Zira bu durum asla salt ideolojik bir kurgudan gücünü almıyor, maddi dayanakların koşulsuz desteği ile sürdürülebilirlik kazanıyor. Şu ya da bu biçimde güçlü örgütlü mekanizmalar ile gerçekleşiyor.

Dolayısıyla da kadının kendine olan güveninin zedelenmesi basit bir anlatının sınırlarını epeyce aşmaktadır. Hakkında çok kapsamlı çalışmalar olmakla beraber, köklü ve derin bir sorun olduğunu anımsayarak şunu belirtelim. Özgüven sorunu kadının kendi yapabilirliklerine yabancılaştırılması ile bağlantılı olduğundan daha başka sorunlara da kaynaklık eder, kimisini ise tetikler.

Mesela çoğu zaman kadınlar kendisine yöneltilen fiziksel şiddete karşılık vermek şöyle dursun, kendini korumak için dahi özel bir çaba gösteremeyebiliyorlar. Elbette yaşananlara boyun eğmek şiddeti erkeğe ait doğal bir özellik olarak kanıksamanın

sonuçlarından biriyken ya da maddi olarak bir bağımlılık söz konusuysen, kadının kendi fiziksel gücüne olan güvenin olmayışı ya da zedelenmesiyle de doğrudan ilişkilidir.

Benzer bir örnek kadınların savaş alanlarına olan ilgisizlik sorununda esas olarak karşımıza çıkmaktadır. Silah kullanmaya karşı önyargıların tamamen “**yapabilir miyim**” sorunu üzerinden sorulduğuna tanık olabilmekteyiz. Ve bu soru esas olarak kadına yüklenmiş sınırları belli cinsiyetçi rol ve görev bölüşümünün doğrudan neticesidir.

Silah ve savaş olgusu erkek işi olarak tariflendiği sistemde, silah ve genel olarak “**zor**”la bağlantılı

Gücünü, kuvvetini, iradesini, zekasını başka bir cinsin hakimiyeti altında yaşadı. Mevcut erkek egemen sistemin sınırlarına zorla dahil edildi. Ve hala daha kadınlar erkek egemen ideolojinin hegemonyası altında kendilerine olan güveni tesis etmekte genel olarak ciddi sorunlar yaşıyor. Kendi varoluş halinin eksiklikler yüklenerek tanımlanması, kadının düşün dünyasında yer etmeye devam ediyor.

tüm diğer envanterlerin dahil olduğu olgular kadınlar tarafından sahiplenilmiyor ya da az sahipleniliyor. Dahası bir çeşit kendine güvenin fiziksel anlamda

nasıl zayıflatıldığı, mevcut koşullar karşısında “dayanıklılık” temsiline erkek bireyde tanımlandığı gerçeğinden yola çıktığımızda sorunun aldığı biçim anlaşılıyor. Yoksa diğer türlü toplumda kendine güven duyan kadınlara “erkek gibi kadın” yakıştırması yapılmasının övgüden öte, yergi olduğunu ve cinsiyetçilik barındırdığını anlamak zorlaşabilir.

M.S 79 tarihinde Pompei’deki kadınları odalarda eli kolu bağlı bırakan anlayış ne ise bugünde kendisini döven, öldürmeye çalışan erkeğin karşısında öz savunma yapamayan kadınların durumu da aynı egemen yaklaşımın kadın üzerinde yarattığı tahribatın bir sonucudur.

Erkek şiddeti karşısındaki tavırsızlık ta, herhangi bir olay karşısında-doğal bir felakette olabilir- savunma haline geçememekte veya devrimci zor içinde yer alma korkusu da kadınlar için politik nedenlerden kaynaklanır. Dahası erkek egemenliğinin ezilen cinste yarattığı erozyonun ve kadın ile erkek arasındaki ezme-ezilme ikileminin bir sonucu olarak bu alan için mücadele biçiminin ciddiyetini ve zorunluluğunu vaaz eder. Çelişkinin niteliğini, biçimini gösterir.

Biliyoruz, kadın özgürlük mücadelesinin tarihi yukarıda anlattıklarımızın aksi yönde yığınca örnek ile de hemhaldir. Kendini direniş içinde, mücadele hattında örgütler. Karşı devrim güçlerine karşı büyük savaşlarda, halk ordularında bulur. Bireysel karşı koyuşlarda, erkek şiddetine karşı öz savunmada gerçekleşir. İki de kadın tarihinin parçalarıdır. Bireyselde

olsa kolektifte olsa yaşam hakkını koruma, cinsiyetçi rolleri- işbölümünü tanımama ve egemen sisteme bir başkaldırı durumu söz konusudur.

Bu sistemde bir kadın için kendine güveni tesis etmek bile başlı başına erkek egemen sistemin ve erkek egemenliğinin duvarlarını aşındırmaya yardımcı olabilir. Ve bunu kendisine güven duymayan, gücü noktasında eksik olduğu, erkekten aşağı olduğu fikri bilincine yerleştirilen, varsa yapabileceği bir iş ya da yeteneği bunu ancak erkek desteğiyle olacağı zihnine zorla kodlanmış kadınlar gerçekleştirebilir. Çünkü **çizilen sınırların dışına çıkmak, sınırın içinde kalmış olanların doğrudan hareketi ile gerçekleşebilir.**

Burada bizlere düşen görev kadının kendine olan güveninde politik bir sorun olduğunu tartışarak bu süreci hem kadının kendisini koruma üzerinden örgütlü bir bakış açısıyla geliştirmek, hem de devrimci zor içinde kadınların varlığının ne kadar hayati ve gerekli olduğunu gerçeğini kadınlara anlatarak, onları bu doğruya en azından yakınlaştırarak- önyargılarını yıkarak katkı sağlamak şeklinde geliştirilmelidir. İfade etmek gerekir ki kadın özgürlük mücadelemizin asli görevlerinden biri de budur.

Burjuva Hastalıklara ve Yaşam Tarzına Karşı DEVİRİMCİ ADANMIŞLIK!

Özellikle son dönemlerimizin en büyük sorunlarından biri olan konu hakkında biraz da olsa sohbet etmek gerektiğini düşünüyoruz. Ele almak, sohbet etmek gereklidir, çünkü iki şekilde bunu aşmamız mümkündür. İki hedefimiz bulunmaktadır. **Birincisi**, bu anlayışı devrimci mücadele saflarında hakim kılmaya çalışan “**devrimciler**” ve **ikincisi** ise düşmanımızın “**devrimciliği**” kendi şekillendirdiği kaba sığdırma çabasıyla yürüttüğü psikolojik savaşın sonucu olarak tasfiye saldırıları. Her iki şekli de mücadeleyi tasfiye amaçlıdır. Peki tam olarak nedir bu anlayış?

Başlıktan da anlaşılacağı üzere **devrimciliğe** kendini adanmışlıktan uzak, gününbirlik, gelip-geçer yaklaşma, sosyal yaşam alanı olarak görme, keyfiyet ve konfor yaratmak amaçlı kullanma, çevre edinmek amaçlı ilişkilendirme, zora gelince kaçmak gibi küçük burjuva ideolojisine hizmet eden hastalıklar... Nitekim böylesine bir “**devrimcilik**” düşmanında işine geldiği için o da bunun sürdürülebilirliğini sağlamak amaçlı çeşitli yöntemlerle bunu örgütlemektedir, beslemektedir ve örgütlenmesine zemin sunmakta, izin vermektedir.

Bu sorun ve yaşam tarzı veya böylesine bir mücadele sadece bugüne ait olmayan bir konu olup dünya devrim tarihi ve mücadelesi açısından hep var oldu ve olacaktır. **Yani sınıflar mücadelesi var oldukça, burjuvazi ve ideolojisi yaşam buldukça bu hastalıklarımızı yeni sürümleriyle devrim saflarına, içimize sokmaya devam edecektir. Kansız savaşın en stratejik örnekleridir bunlar. Yarattığı bu hastalıklı yaşam ne kadar uygulanırsa paralel olarak kendini ve çevresini o derece zehirleyerek yeniden örgütlemektedir ve örgütleyecektir de...**

Çin'deki devrimci mücadele tarihi ve özellikle Büyük Proleter Kültür Devriminin başlama ve devam ettirilmesine vesile olan sebepler, Büyük Ekim devriminin gerçekleşmesine kadar olan süreç ve

sonrasında karşı karşıya kaldığı bu tarz saldırılar nezdinde verilen ideolojik ve örgütsel mücadeleler bizlere ciddi deneyimler sunmaktadır. Aynı şekilde 68 gençlik hareketi ve 71 devrimci çıkışı, küçük-burjuva devrimciliğine karşı Kaypakkaya yoldaş şahsında Partimizin küçük-burjuva anlayış ve ideolojilerine vurduğu komünist neşter ve bugünlere ulaşmasında kanla yazılan tarihe harç olan Komünist adanmışlığın ölümsüz neferleri bizlere bunun yol ve yöntemlerini sunmuştur.

MLM ideoloji her türlü tasfiye saldırılarının amansız düşmanıdır. MLM ideoloji ile donanmış devrimci-komünist kişilik tarihte olduğu gibi bugünde bu hastalıklarla mücadele etmenin en stratejik silahıdır. MLM ideoloji bu konuda kendini ispatlamış ve pratiğini gerçekleştirmiş tek hakikattir. Bundandır ki, **çözümün tek anahtarı ideolojik donanımdır, niteliktir ve netliktir.** Bu netlik ve donanımın sürekliliği ne kadar sağlanırsa o oranda fedakar, cesur, adanmış birey yaratılmış olacaktır.

Bu noktada kendisini devrim mücadelesine adanmış, gelecek nesillere aktarılması için kitaplara konu olmuş bazı yaşamları okumak, deneyimlemek ve dersler çıkarmak bizlerin görevidir. Sırf sorulduğunda okudum yanıtını vermek ya da bilgi üstünlüğü sağlamak adına okuma yapmak bizim işimiz değildir. Biz okuduklarımızın uygulanabilir olanlarını an'da uygulamalı, onu yoldaşlarımıza ve kitlelere aktarmalıyız. Bu yapıldığı oranda okunan bizim için değerlidir. Buradan hareketle öncü, önder bir Bolşevik olan ve yaşamını tamamıyla partisine ve kitlelere adanmış **Yakov Mihayloviç Sverdlov** yoldaşı sohbetimizin öznesi yapmayı uygun gördük. Onun yaşam ve mücadelesi bugün militan pratiğin yaşadığı sorunları-tıkanıklığı aşmada bize önemli perspektifler sunacaktır.

Örgüt, Parti, Militan, Öncü, Önder, Yoldaşlık; Yakov Mihayloviç Sverdlov

Lenin yoldaş, Sverdlov ölümsüzleştğinde şöyle diyordu; “Yakov Mihayloviç Sverdlov” diyordu “belleğimizde kalacaktır; sadece bir devrimcinin davasına sadakatının sembolü olarak değil, sadece soğukkanlılığın, pratik yetenekliliğin, yığınlarla kurulan mükemmel bağların ve onları yönetmenin örneği olarak değil, onun anısı bize, giderek daha büyük proleter yığınlarının bu örnekleri takip ederek, sürekli, komünist dünya devriminin sonal zaferine doğru ilerlemeleri için de teminat olacaktır.”

Sverdlov yoldaş kıt-kanaat geçinen fakat bağların sıkı olduğu bir ailede dünyaya gelir. Geçim sıkıntısı ve yoksulluk ailenin sevgi ve saygısından hiçbirşey kaybettirmez, yaşamın sürdürülmesi için küçükten büyüğe ailenin tüm fertleri sorumlu hareket eder. Ekonomik zorluklar yaşasa da aile, çocuklarının okuması yönünde tüm çabalarını harcarlar. Sverdlov yoldaş daha okula başlamadan kendi çabasıyla okumayı neredeyse öğrenir ve ilgisi tamamen politik kitaplara yönelir. Sadece okuma ile sınırlı kalmaz, aksine sorgulama yönünü keşfeder. Lise yıllarına

geldiğinde ise burjuva eğitimin gereksizliği üzerine bilinci oluşur. Aynı zamanda okul öğretmenleriyle eğitimdeki eşitsizlikler üzerine sorgulamalar yapar. Gittikçe daha çok devrimci politik yazarlara ve yapıtlarına yönelir. Çarlık Rusya’sına karşı gelişmekte olan devrimci hareketin çözümlenmeleri ilgisini çeker ve bunları illegal şekilde temin eder ve okur. Aynı zamanda başkalarının da okunmasına ve dağıtılmasına da vesile olur. Daha o dönemlerde örgütlenme ve bilginin aktarımı noktasında ileri derecede bilinç sahibidir. İlegal mücadelenin gerekliliği olan silahlanma ilkesini ve düşman bilincindeki netliği henüz onbeş yaşlarında kavrayan Sverdlov, silah temin eder ve ihtiyaç olması halinde temin edebileceği şekilde gizler. Zamanla kendisini mücadelenin içerisinde aktif olarak bulur. Bulunduğu şehrin önde gelen Bolşevikler-devrimcileri arasına girer. Kah politik tartışmalarda kah işçi eylemlerinde kah bildiri dağıtımında yer alır. İlegal mücadelenin en önemli şartlarından olan eski bağlarla ilişkilerin koparılması noktasında tamamen mücadelenin ihtiyaçlarına göre yaklaşır ve aile ile ilişkisini koparır...Profesyonel devrimciliğe geçmiştir artık.

Sverdlov yoldaş, daha önceleri kendi araştırmaları ve çevreden yapmış olduğu gözlemler üzerinden harekete katkıları oluyorken, artık Parti ihtiyaçları üzerinden hareket etmeye başlar. Bulunduğu şehrin komitesinde görev alır ve kısa sürede örgütçü kimliği ve örgütlenme yeteneği ile göze çarpar. Lenin yoldaş ve şahsında partinin talimatları Sverdlov’da tamamen hayat bulur. Okuduğu makalelerden tutalım bildirimlere kadar anlatılanları muhteşem kavrama yeteneği ile pratiğe uygun, özünden kopmadan formüle eder ve anında harekete geçirir. **Parti talimat vermişse dolayısıyla devrimin ihtiyaçları temelindedir ve uygulanması gerekir** der. **O benmerkezci, bölgeci ve sakat ilişkilere tamamen karşı duruşun bir sembolüdür. Parti’nin bölge fark etmeksizin nerede bir ihtiyacı varsa teorik ve pratik anlamda hemen elinden gelen tüm enerjisiyle katılım gösterir.**

Sverdlov yoldaş henüz 18-19 yaşlarında birçok şehri kapsayan bölge sorumlulukları yürütür. Aynı zamanda düşmanın sıkı takibi altındadır. Düşman

Parti adıyla Andrey'i bilir ama kimdir, nedir bu soruların cevaplarına hakim değildir. Sverdlov yoldaş sıkı takip altında örgütsel işleri, kitle faaliyetlerini aksatmadan ve en üst düzeyde gerçekleştirir. Faaliyet alanı ne kadar daralsa da o bir yöntem ustasıdır. Hiçbir zaman ezberlenmiş faaliyet çerçevesinde uzun süre kalmaz. Kılıktan tutalım da yaşadığı yere, kurye değişimine kadar illegal yaşamın kurallarını ilkesel olarak ele alır.

Bir yandan örgütsel işleyişin tamamen Bolşevikleşmesi diğer yandan kitle faaliyetleri derken denetim arttıkça düşmana esir düşer. Hapishane yılları, sürgünler başlamış olur. Aralarda firar eylemleri ve resmi çıkışların dışında on beş yıllık bu süreç başlamış olur. Düşman, sürgünleri Rusya'nın en ücra köşelerine dahi yapmış olsa da Sverdlov yoldaş pes etmez ve firar eylemleri üzerine örgütlenmelere girer. Bunları aynı zamanda bir fırsat olarak değerlendirir ve materyal temin etme süreçlerini tamamladıktan sonra kendi gelişimine hız verir. Bu arada bazı tarihsel değerlerde teorik çalışmalarına da başlamıştır. Sverdlov yoldaş sürgünde nitelik anlamda ciddi yol kat eder. Aynı zamanda sürgün gittiği tüm bölgelerde de örgütlenmeler yapar. **O partiden ve yoldaşlarından uzak kalmanın tüm zorluklarını ve özlemlerini en derin şekilde yaşar. Fakat bunları mücadelenin ertelenmesi veya görevlerin yapılmaması yönünde bir gerekçe haline getirmez.**

Sverdlov yoldaşta sürgünler ve hapishane yıllarında önemli hastalıklar baş gösterir, ciddi rahatsızlıklarla mücadele eder. Fakat enerjisi her zaman doruktadır. O yoldaşlarına, partiye, kitlelere ulaşacağı günün özlemi ve hasreti ile adeta kendisini tedavi eder. Eline ulaşan bölük pörçük notlar, telgraflar veya makaleler onun yaşama, partiye ve yoldaşlarına her defasında daha kuvvetli bir şekilde bağlanmasına vesile olur.

Sverdlov yoldaş, eğlenmeyi ve eğlendirmeyi bilen, enerjisiyle örnek alınması gereken bir önderdir. O yetenekleri sınırlı olmasına rağmen bunu kendine dert etmez ve toplumun moral seviyesini yükseltmek için en girişken şekilde etkinliklere, eğlencelere katılım sağlar. Kah kötü sese rağmen şarkı söylerken kah bilinmeyen figürlere rağmen sahnede tek başına dans ederken onu görmek mümkündür. O kitlelerin ve

yoldaşlarının nabzını iyi yoklayabilen, olaylara mekanik yaklaşmayan moral-motivasyona önem veren bir öncüdür.

18'li yaşlarla birlikte aldığı görevler neticesinde elinde maddi imkanlar olmasına rağmen o hiçbir zaman lüks yaşamamıştır. Aynı zamanda yoldaşlarının ihtiyaçları noktasında da imkanları seferber etmeyi de bilmiştir. Kendine karşı acımasız olan Sverdlov yoldaş, yoldaşlarına karşı ise bu konuda gayet sorumlu kişiliği ile ön plana çıkar. Halkın, partinin imkanlarını har vurup harman savuranlara karşı da ideolojik mücadeleyi bir an olsun arka plana itmemiştir.

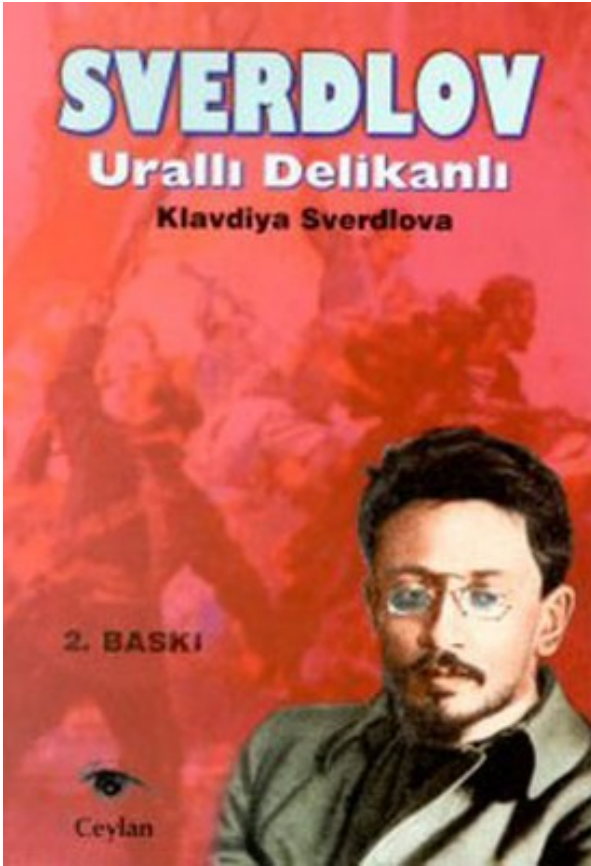

Sverdlov yoldaş gittiği her bölgede kitlelerde derin izler bırakmıştır. Çok sevilen ve saygı duyulan, dikkatle dinlenen ve söyledikleri uygulanan bir devrimci olmayı başarmıştır. Çünkü o sade yaşamıyla, sade ve anlaşılır diliyle, kendini kitleden üstün görmeyen devrimci tarzıyla, sorunlara karşı sorumlu yaklaşımı ve fedakar kişiliği ile mücadele yürütmüştür. Her gittiği bölgede binler onun güvenliğini sağlama sorumluluğunu üstlenmiş, her görev yeri değişiminde binler yolcu etmiş ve en önemlisi bulunduğu alanda niceliksel ve niteliksel ciddi sıçrayışlar yaratmıştır.

Sverdlov yoldaş Parti içinde ve dışında devrimi ve partiyi geriye çekmeye çalışan sağ ve sol akımlara karşı amansız ideolojik mücadele yürütmeyi bir an olsun aksatmaz. Ve bunu yaparken parti tüzüğü, programı temelinde yapmaya özen gösterir.

O'nun için zaman kavramı yoktur. O, üstlendiği görevleri ve aldığı talimatları en hızlı ve sağlıklı şekilde yerine getirmek için gece-

gündüz çalışmayı büyük bir hırsla ve istekle yapar. 24 saat devrimcilik kavramını Sverdlov yoldaşa deneyimlemek ve öğrenmek mümkündür. Onda sosyal yaşam denilen aralık yoldaşlarıdır, kitlelerdir. Ya vakti olduğunda ya da vakti yarattığında soluğu yoldaşlarının yanında alır ve onların örgütsel ve yaşamsal sorunlarının çözümüne yönelir. Tüm Rusya'yı yönetme temsiliyeti yürütürken o içerlemeden, üstten yaklaşımdan bir gazi ya da hasta yoldaşının yemeğinden giyim kuşamına, en ince ayrıntısına kadar düzenlenmesine önem verirdi. O bir bolşevik, o bir komünistti. Ve öyle de yaşadı..

Sonuç Olarak;

Bir ideolojik sorun olarak karşımızda duran ve bunun yaşama, faaliyetlere yansımaları bugün en büyük problemlerden biri olan ve aynı zamanda düşmanın olabildiğince iyi kullandığı küçük-burjuva ideolojik anlayışlarına karşı Sverdlovca yaşamının ve Sverdlovca mücadele etmenin önemine vurgu yapmak istedik. Bir devrimci yaşam deneyimi olarak ele aldığımız Sverdlov yoldaş gibi hem kendi tarihimizde hem de dünya devrimci hareketi tarihinde sayısızca

tecrübe bulunmaktadır. Bu yaşamları günü geldiğinde anmak bir görevken esas olan ise onlar gibi yaşamak, onlar gibi mücadele etmek ve üzerine katarak mücadelemize devam etmemizdir.

Daha açık olmak gerekirse; günün belli bir kısmını, örneğin; haftanın iki gününü, “boş”ta kalan zamanı yada günün 8 saatini devrimci faaliyetlere adayıp sonrasında paydos etmek bizi sonuca ulaştırmaz. Pratik faaliyete önem verip, ideolojik eğitim ve gelişime kapalı olmak bizi ileriye taşımaz. Partinin yayın organları, açıklamaları, makaleleri üzerinde kafa yormayıp, kafa yormayı bir kenara bırakalım okumama pratiğine girişmek bizi ucu-bucağı olmayan kör yollara iter. Yoldaşlığı ideolojik ve örgütsel birliğin dışında tutarak adeta iş arkadaşı muamelesi yapmak bilinçli ideolojik bağlılığın ötesinde çıkar ilişkilerine hizmet etmesine vesile olur. **Kitle ile bağların ve onların devrimdeki öneminin doğru kavrayamamak veya kavranmasına ön ayak olmamak bürokratik ve üstten yaklaşımı ve anlayışı hakim kılar. Aklımızın bir köşesinde burjuva hayaller diğer köşesinde devrimcilik fantezisi tamda düşmanın istediği “devrimci” modelidir.**

Ve daha birçok sorun devrimci hareket ve özelde de bizler tarafından dile getirilmekte ve sadece sorunları dile getirme formülasyonu kurulmaktadır. Fakat **çözüm, çözüm de özne olmaktadır. Çözüm, her şeyimizle kendimizi devrime, mücadeleye adamamızdır. Çözüm Sverdlovca ve daha niceleri gibi yaşamak, dövüşmektir.**

Sverdlov'ların yerini doldurmak Lenin yoldaşın söylediği gibi çok güç olsa da imkansız olmayıp devrimci mücadelenin zaferi için zorunluluktur. Günümüzün Sverdlov'larını yaratmak için yaşamlarımıza çekilen veya çektiğimiz sınırları aşmalı daha güçlü katılım, çaba ve ısrarın taşıyıcıları olmalıyız.

Yabancılaşma Üzerine!

İhtiyacı için üreten, ürettiği üzerinde söz hakkı olan, topluluk için üreten insan kapitalizmle beraber ürettiğine yabancılaşarak hem insana hem doğaya karşı geri dönülmez tahribatlar da bulunmuş-bulunmaktadır. Modanın insan hayatını belirlediği, cep telefonunun prestij meselesi olduğu, bir tarafta yüzbinlerce aç çocuk ve insan ölürken bir diğer yanda israfın zirve yaptığı bu toplumsal yapı kapitalizmin getirdiği çürümüşlüğün portresidir.

İçinde bulunduğumuz dünya özel mülkiyetin kutsandığı, tüm insani davranış biçimlerinin silikleştiği, insanın insanla ilişkisinin dejenere olduğu ve herşeyin metalaştığı yabancılaşma(lar) dünyasıdır. İnsanlığın doğal özelliklerini sürdürdüğü ilkel toplumun neredeyse bir harfinin dahi kalmadığı insanlık sınıflı toplumun tüm yabancılaşmasını yaşarken bunu tekrar tekrar üretmektedir. İhtiyacı için üreten, ürettiği üzerinde söz hakkı olan, topluluk için üreten insan kapitalizmle beraber ürettiğine yabancılaşarak hem insana hem doğaya karşı geri dönülmez tahribatlar da bulunmuş-bulunmaktadır. Modanın insan hayatını belirlediği, cep telefonunun prestij meselesi olduğu, bir tarafta yüzbinlerce aç çocuk ve insan ölürken bir diğer yanda israfın zirve yaptığı bu toplumsal yapı kapitalizmin getirdiği çürümüşlüğün portresidir.

Sınıflı dünyamızın kapitalizme ulaşmasıyla birlikte sömürücü sınıflar için bir metadan farkı kalmayan insan ve insan emeği ilk olarak ürettiğine ve emeğine yabancılaşmakta daha sonra kendi türüne ve tüm bir doğaya yabancılaşmaktadır. Hayatını saran sömürü dünyasında zorunlu olarak ve gönülsüzce üreten emek(çi) üretimin sonunda ürettiğinden daha değersiz bir konuma düşerek nesneleşmektedir. Bu nesneleşme durumu **‘sadece karnını doyurmak, evini geçindirmek, ev veya araba alabilmek, çocuklarını rahata erdirebilmek’** hayalleriyle iyiden iyiye büyüyerek insani ilişkilerin ve özne olma, değişim gücü olma gerçekliğine karşıda yabancılaşmayı getirmektedir.

Yabancılaşma, sosyolojik, felsefi birçok alanda belirli soyut değerlendirmelerle ele alınsa da Marksizm

açısından ekonomik temellere dayanmaktadır, yani üretim ilişkilerinin bir sonucudur. Yabancılaşmanın maddi temelleri üzerine kurulan din, adalet, eğitim, meta düşkünlüğü vb tüm olgular üretim ilişkileri çerçevesinde şekillenmektedir. Toplumun bilincini böyle yönlendiren sömürücü sınıflarda yabancılaşmanın birer parçasıdır, insanın insana yabancılaşmasına bir örnektir. Sadece sömürülen değil sömüren de yabancılaşma durumunu yaşamaktadır. Üretim ve değişim ile milyonları kazanan sömürücü sınıf, bilinçli ve gayet düşünceli bir şekilde kar hırsıyla işçiyi sömürmekte artı-değer uğruna işçi kanının dökülmesine **‘kader’** diyerek **“üzülmektedir”**...

Günümüz kapitalist toplumunun büyük bir sorunu olan yabancılaşmanın ekonomik temeli üretim ilişkilerindedir, fakat yabancılaşmayı iş yerinde, okulda, sokakta, evde, örgüt saflarında ve girip çıktığımız her sosyal alanda görebiliriz. Yabancılaşmanın bilincine varılması, sınıflı dünyanın gerçeklerinin açığa çıkarılması, yabancılaşmanın son bulacağı devrim (ve devrim sonrası) mücadelesinin ilerlemesi açısından önemli ve elzemdir.

Bir Kapitalizm Öyküsü; Yabancılaşma

Yabancılaşma insan doğasının kaçınılmaz bir ürünü değildi, feodal üretim ilişkilerinin içerisinden büyüyüp çıkan ve bugün egemen olan kapitalizmin bir ürünüdür. Yani sınıflı dünyamızın, sınıfsal bölünmenin bir sonucudur, insanın doğasına uygun değil, aykırıdır. ...

Marx yabancılaşmayı ele alırken insan emeğini merkeze almıştır. İnsanın üretimdeki yeri, üretim sonunda ki konumu, meta karşısında ki değeri önemli noktaları oluşturmaktadır.

İnsan emeği bilinçli olarak üretmektir, insan bilinçli yollarla çevresini şekillendirir, hayvanlarda çevresini şekillendirir ama bu tamamen iç güdüseldir. İnsan faktörü farklıdır, düşünerek üretir, ürettiği ürünün üretiminde inisiyatif ve ürün üzerinde tasarruf hakkı olmadığı anda insanda yabancılaşma durumu yaşanır. **Kapitalist toplumda işçi kapitalistin istediği kadar üretir, işçi ürettiği zenginlikten sadece yaşaması gerektiği kadar pay alır. Yani emekçi ürettiğine yabancılaşır. İnsanın yaşadığı çevreyi değiştirme, ihtiyaçlarını karşılama, doğadan yaratma ve üretme eylemi olan emek kapitalizmde ücret karşılığı kol gücünü satmaktan başkası değildir. Üreten sınıf yöneten değildir, üreten sınıf üretimde söz hakkına sahip değildir, üreten sınıf ürettiği ürünle arasında ki uçurumun kenarında durmaktadır. Üretimin ve ürettiği ürünün sahibi olan insan, ürettiği metaya muhtaç kalacak şekilde üretim ve paylaşım sürecinin yabancı durumuna gelir.**

İşçi üretim sürecinde ne kadar meta üretirse kendi emek gücünde aynı oranda bir meta olarak ucuzlamaktadır. Bir çok sektöre ayrılmış olan metalar dünyası gün geçtikçe **‘değeri artmaktadır’**, değeri artan metalar karşısında insan hayatı, insan ilişkileri, insan emeği ise ucuzlamaktadır. Sermaye(-darlar) büyüdükçe ve sermaye palazlandıkça işçi sınıfı yoksullaşmaktadır. Emek sermaye çelişkinin en iyi göstergesi bir sınıf büyüyüp zenginleşirken, diğer sınıf yoksullaşarak açlığa mahkum edilmektedir. Yüzlerce kapitalist tekel her yıl sermayesini arttırırken dünyanın diğer yüzünde milyonlarca insan açlıkla yüz yüze kalmaktadır. Dünyamızda hakim olan özel mülkiyet emeğin yabancılaşmasını büyütüyor ve milyonların katıldığı üretim süreci içerisinde ki yabancılaşma durumu özel mülkiyet sahibi tekelleri daha fazla büyütüyor. Çünkü ezilen yığınların birliği, enternasyonal işçi savaşımında ki zayıflık bir avuç insanın istediği gibi yer yüzünü sömürmesine olanak sağlamaktadır.

İlkel komünal toplumda kolektif bir şekilde doğal üretime dayalı, ürettikçe kendisini geliştiren insan

emeği, köleci, feodal dönemlerden geçmiş ve artık kapitalizmde sadece artı-değer üretmek için zorunlu, **‘külfetli’** ve keyifsiz bir emek haline gelmiştir. Emek insan için yaşamın en doğal parçalarından birisidir, yaşamak ve yaşamı devam ettirmek için zorunlu bir ögedir. Ancak kapitalist toplumda çalışmak, üretmek, emek vermek işçi için acı veren bir külfet halini almıştır. Öyle ki çalışma saatleri dışında insanlar kendilerini özgür ve mutlu hissetmektedirler. Çünkü emek verdikleri gün ve saatler içerisinde ürettiği ürünle hiçbir bağı yokken üretimden de yaşamını güzelleştirecek herhangi bir sonuç almamaktadır. Devlete veya özel bir işletmeye verilen emeğin karşılığı, ucu ucuna yeten bir ücretle yaşamak, yoksulluk, iş cinayetleri, mutsuz ve monoton bir yaşam olarak işçiye dönmektedir. Emek, üzerinden artı değer kazanıldığı bir kavram olmaktadır. Gerekli emek süresince emekçi kendi ücretini çıkartırken artı-emek süresince tamamıyla patrona çalışmaktadır. Ve gerekli emeğin ücreti sürekli artı-emekten elde edilen karların kat be kat altında kalmaktadır. Artı-emek, artık-ürün, artı değer işçinin kendinden ve emeğinden uzaklaştığı zaman dilimlerini bize anlatır. İşçi, emeğini meta olarak sattığı süreçte kazandığı ücretle ancak yeme, barınma, üreme gibi sadece yaşamın temel ihtiyaçlarını sürdürmektedir. Kaldı ki günümüzde barınma ve yemek ihtiyaçlarını karşılamak ve dünyaya gelen çocuklara bakmak çoğu kez lüks bir durum olmaktadır.

Marks **“Bilinçli yaşamsal faaliyet insanı derhal hayvansal yaşam faaliyetinden ayırır.”** der. İnsan (işçi-emekçi) günümüz üretim biçiminde bilinçli olarak üretim yapmamakta, ürettiğinden bir yarar sağlamadığı gibi topluma da bir yarar getirememektedir. Yaşamında ki faaliyet bilinçsiz bir şekilde kapitaliste çalışmaktan ibarettir ve bu faaliyetin bilincinde olmayan insan kendi yaşamına yön verememektedir. Burjuvazinin **“kendi yaşamını eline al”, “kendi hayatını sen belirle”, “okul oku ve büyük insan ol”** gibi yalanları kitlelerde etki etmektedir. İnsanlar var olan kapitalist sistemde ne kadar çalışkan ve okul okumuş olursa olsun sistemin sınırlarında ve onun istediği konumda olacaktır. Yani insan **“bilinçli yaşamsal faaliyet”**e geçememektedir.

Burjuva-gerici düzen(ler), okuduğun kitaba, uğraştığın sanata, sosyal-medya'na, kıyafet veya telefonuna, arkadaşlık ve dostluk ilişkilerine sadece burjuva düzen sınırları içerisinde izin vermektedir, kendi yaşamsal, entelektüel faaliyetini bilinçli ve istekli bir şekilde yönlendirme hakkın elinden alınmıştır aslında. Burjuvazi, emeğin üzerinde ki denetim hakkını senin elinden aldığı gibi diğer tüm faaliyetlerinde ki haklarını da elinden parça parça almış-alacaktır.

Kapitalizmde en önemli noktalardan birisi, insanlar yaptıkları işler üzerinde kendisini ifade edemezler. Ürün üzerinde, üretim biçimi üzerinde, görev dağılımı üzerinde, çalışma saatleri üzerinde hiçbir zaman söz hakkına sahip değildir. Üretime dair ne varsa kapitalistin artı-değer hırsına göre şekillenmiştir. İşçiler, çalışma saati, mola, yemek ve sigorta gibi temel haklarını dahi büyük işçi mücadeleleri sonucunda elde etmişlerdir. Üretimden ve denetimden uzaklaştırılan emek, kendisine yabancılaşmış emektir, emek vakti, ürün, üretim vs ona ait değildir başkasına yani kapitaliste aittir. Patron, işçilerin işlerle ilgili inisiyatif geliştirmesini, karar almasını istemez, işçiye 'söz hakkı' yoktur.

Emekçinin, ürettiği ürünle kurduğu ilişki büyük bir kopukluk oluşturur. İşçiler, çoğunlukla fabrika, lokanta vb yerlerde kendi tüketemeyeceği malzemeleri üretir ya da müşteriye sunar. İşçiler yıllarca çalışsalar da hiçbir zaman sahibi olamayacakları araç, teknolojik ürünler üretmektedir, üretirken kendi hayatını bu ürünlere katan emekçi çoğu zaman ihtiyacı olan bu ürünlerle buluşamaz. İşçi, kendi fiziksel ve zihinsel kapasitesinin ürünü olan birçok şeye yabancılaşır. Üretim arttıkça, işçinin dağıtımdan aldığı pay azalır, ürettiği ürüne yabancılaşır, ne kadar çok kapitalisti zenginleştirirse o kadar çok yoksullaşır. Nitekim son yılların yoksullaşma ve zenginleşme grafiklerine

bakarsak, her yıl dünya zenginleri artarken yoksullaşma da aynı doğrultuda kat kat artmaktadır.

Marx'ın aşağıya aktaracağımız uzunca alıntısı konuyu özetler niteliktedir ;

“... İşçi ne kadar çok zenginlik üretir, üretimi erk ve hacim bakımından ne kadar artarsa, o kadar yoksul duruma gelir. Ne kadar çok meta üretirse, o kadar ucuz bir meta olur. İnsanların dünyasının değersizleşmesi, nesnelerin dünyasının değer kazanması ile orantılı olarak artar. Emek sadece emtia üretmekle kalmaz; genel olarak emtia ürettiği ölçüde, kendi kendini ve işçiyi de meta olarak üretir.

Bu olgu sadece şunu dile getirir; emeğin ürettiği nesne, onun ürünü, yabancı bir varlık olarak, üreticiden bağımsız bir erk olarak, ona karşı koyar. Emek ürün, bir nesne içinde saptanmış, bir nesne içinde somutlanmış emektir, emeğin nesneleşmesidir. Emeğin edimleşmesi, onun nesneleştirilmesidir. İktisad aşamasında emeğin bu edimleşmesi, işçi için kendi gerçekliğinin yitirilmesi olarak, nesneleşme nesnenin yitirilmesi ya da nesneye kölelik olarak, sahiplenme yabancılaşma yoksunlaşma olarak görülür.” (Marx-1844 El Yazmaları, Sol yayınları sf. 140)

Burjuva-gerici düzen(ler), okuduğun kitaba, uğraştığın sanata, sosyal-medya'na, kıyafet veya telefonuna, arkadaşlık ve dostluk ilişkilerine sadece burjuva düzen sınırları içerisinde izin vermektedir, kendi yaşamsal, entelektüel faaliyetini bilinçli ve istekli bir şekilde yönlendirme hakkın elinden alınmıştır aslında. Burjuvazi, emeğin üzerinde ki denetim hakkını senin elinden aldığı gibi diğer tüm faaliyetlerinde ki haklarını da elinden parça parça almış-alacaktır.

Kapitalizmde iş, üretim ve dağıtım işinin ihtiyaçları için değil kapitalistin karını arttırmak için gerçekleşmektedir. Üretim sürecinin sonunda işçi türlü zorluklarla kendi yaşamının temel ihtiyaçlarını gidermektedir. Her yıl tartışılan asgari ücretler genelde halkın açlık sınırında veya onun altında bir ücretle belirlenmektedir. Çalışma koşulları, ücret ve iş güvenliği noktalarında elde edilen ilerlemeler

kapitalistin işçileri düşündüğü için yaptığı düzenlemeler değil tam aksine işçi sınıfının grev ve direnişlerle elde ettiği kazanımlarıdır. Burjuvazi hiçbir zaman işçi sınıfının ihtiyacına göre davranmaz, genelde sermayesinin zarar görmemesi için ufak tavizler verir-vermek zorunda kalır. Ekonomik kriz dönemlerinde ise işçilerin mücadele ile kazandığı haklarını parça parça elinden almanın yollarını arar, direnen işçilerin karşısına polis ve jandarmayı çıkarırken bir yandan da yüzbinlerce işsizi göstererek korku salmaya çalışır. Sınıfın yedek gücü olan işsizler ile faal olan proletarya arasında dayanışmanın sağlanamaması sınıf içinde ki bir yabancılaşmaya da işaret eder. Sınıf çıkarları gereği yan yana olması gereken bu iki kesim çoğu kez ayrı ayrı kendisini ifade eder. Sorunun temelini yabancılaşmak ve sınıf kardeşlerinin sorunlarıyla birlikte olamamak her zaman burjuvazinin çıkarına hizmet etmiştir. Burada yabancılaşmanın getirdiği sorunu tek başına işçi sınıfına yüklemek subjektif bir yaklaşım olacaktır, sorun işçi sınıfına önderlik edecek ve sınıfın birliğini sağlayacak Komünist Partilerin yokluğu veya yetmezliğiyle de ilgilidir. Kendi sınıf partisine, sınıfın diğer bileşenlerine yabancılaşmanın getirdiği **“yalnızlık”** burjuvazi karşısında işçi sınıfını zayıf düşürmektedir. Sınıfın üyelerinin tek tek bireysel çıkarlarıyla hareket etmesinin engellenmesi ancak örgütlü ve bilinçli sağlam bir sınıf hareketiyle gerçekleşecektir. Ne yazık ki günümüz sendika hareketleri ve devrimci-sosyalist hareket, işçi sınıfıyla arasında ki ilişkide bir yabancılaşma ve bunun sonucunda politikasızlık oluştuğunu görememektedir. İnsan emeğinin metalaştığı, alınıp-satılan bir pazarının olduğu, taşeron şirketlerin insan emeği üzerinden zenginleştiği, insanın insana yabancılaşma durumuna karşı mücadele de özellikle proleter ideolojinin önderlik ettiği sınıf mücadelesi zorunludur, sınıfın ve halkın sorunlarına eğilmeden, sınıfın içerisinde konumlanmadan yabancılaşma ile mücadele etmek ve işçi sınıfını örgütlemekten bahsetmek tamamıyla ütopyadan ibaret olacaktır. Komünistler sorunları sentezleyip geçmezler, sorunlara pratik çözümler getirirler. **Eğer bir sorunu çözeceksek o sorun ve çelişkilerin ortamında olmak durumundayız, yabancılaşma ve sınıfsallığı da böyle bir sorundur. Sorunlardan ve çelişkilerden bahsederek örgütlenmeye girişmemekte devrimcilerin ‘yabancılaşması’dır.**

Devrimci Parti-Örgüt, kapitalizmin yabancılaşmış dünyasında panzehir olarak varlığını korur, bunun için kendisini sınıf içerisinde besleyen, yenileyen ve geliştiren Parti-Örgüt kendini gerçekleştirecektir...

İnsanın İnsana ve Kendisine Yabancılaşması

İnsanlar yaşamlarında birbirleriyle belirli ilişkiler içerisinde. İnsanların ilişkisi üretim içerisinde kendini gösterir. İlkel komünal toplumda beraber iş yapabilme, topluluğun ihtiyacı için hareket edebilme, topluluk halinde kendini savunabilme gibi önemli kolektif ilişkiler mevcuttu, fakat köleci ve feodal dönemde kimi bazı doğal ilişkiler devam etse de, kapitalizmde insanın insanla ilişkisi büyük bir yabancılaşmaya uğramıştır. İnsanın bilinçli etkinliği, yani düşünebilmesi ve onunla üretim yapabilmesi onu hayvandan ayıran en büyük özelliğidir. Kapitalizmde insanın bu özelliği (üretimdeki bilinçli etkinliği) elinden alınmış ve kapitalistin istediği sınırlara hapsedilmiştir. Kapitalistin istediği ürünü, istediği kadar ve onun belirlediği çalışma süresinde üretmeye başlamıştır. Bunun sonucunda ürettiğine yabancılaşmıştır, insan kendine has olan özelliğini yitirmiş kendisine yabancılaşmıştır. Kendi emeğine yabancılaşan insan kendi türüne ve doğasına yabancılaşmış kendi türsel özelliklerini yitirmiştir.

Girdiği üretim sürecinde kendi emeğine yabancılaşan insan en yakınından başlayarak geniş çevresine kadar sağlıklı bir ilişki kuramamaktadır. Üretim sürecinde kendine has özellikleri elinden alınmıştır, bilinçli bir faaliyet olan üretimin kaybedilmesi, entelektüel dünyanın elinden alınması, yaşamının ona yabancılaşmış meta üretimine göre düzenlenmesi, zihinsel dünyanın daraltılması, insanlar arası ilişkilere rekabet kültürünün sokulması sonucunda insanın insanla olan ilişkisinde niteliksiz, çıkarıcı ve geri ilişkilenebilir tarzı açığa çıkmaktadır. İnsanın insana has olan ilişkileri yitime uğrar, insanlar arası ilişkiler metalaşır.

Marx konuya dair şunları söyler; *“... işçi kendi emeği içinde kendini ne kadar dışlaştırırsa, kendi*

karşısında yarattığı yabancı, nesnel dünya o kadar erkli bir duruma gelir; kendi kendini ne kadar yoksullaştırır ve iç dünyası ne kadar yoksul bir duruma gelirse, kendine özgü o kadar az şeye sahip olur.” (age. 141)

Emek kolektif bir niteliğe sahiptir, insanlar arasında üretim anında doğan ilişki temel ilişkilene biçimini oluşturur. Emeğe-emeğine yabancılaşan bireylerin birbirine yabancılaşması da kaçınılmaz olmaktadır. Emeğin yabancılaşması toplumda herkes arasındaki ilişkiye biçim verir, insanların sadece bireysel çıkarlarıyla hareket ettiği, birliğin ve dayanışmanın bozulduğu burjuva ilişki biçimi açığa çıkar. Feodal döneme has hemşehricilik, akraba, aşiret veya şehir kültürüne has komşu-mahalle kültürü kapitalizmde parçalanmaya ve yok olmaya doğru gider. İnsanlar arasında yapay ayrımlar koyularak toplum birbirinden soyutlanmaya çalışılır. Üretimden gelen bu yabancılaşma durumu burjuva düzenin bilinçli müdahalesiyle daha da derinleşir. Sınıf çıkarları ve ezen-ezilen çelişkisinde bulunduğu konum nedeniyle birlik-beraberlik halinde olması gereken halk kitleleri çok parçalı bir duruma gelmektedir. Burjuva-faşist-gerici düzene karşı kol kola girmek, yan yana olmak yerine çeşitli yapay ayrımların arkasından gitmektedir. Türkiye- Kuzey Kürdistan özgülünde gördüğümüz gibi hakim ulus ve inanç üzerinden şekillenen ayrımcı-faşizan politikalar “TC” devleti ve egemen sınıfları tarafından bilinçli şekilde uygulanmaktadır. Emekçi yoksul mahallelerde Sunni-Alevi, Kürt-Türk çelişkisi-çatışması yaratılarak sınıfın birliği parçalanmaktadır. İttihat-Terakki’den bugüne kadar kışkırtmalarla, komplo ve provakasyonlarla yapılan Ermeni, Alevi, Kürt katliamlarıyla “TC” tarihi de egemen ulus burjuvazisinin uyguladığı bu politikanın eseridir.

Fabrikalardan madenlere, hizmet sektörüne kadar işçiler arasında yaratılan rekabet olgusu da insanın insana yabancılaşmasından ileri gelmektedir. İşçiler, iş arkadaşlarını rekabet edilecek bir yerde görmektedir. Konum atlama, ay’ın-yıl’ın elemanı seçilme, işten atılma korkusu, patronun gözüne girme gibi birçok konuda işçiler arası rekabet durumu da yaşanmaktadır. Patronun işçileri birbiriyle kıyaslayarak sürekli kapıyı göstermesi işçiler arasında rekabeti sokabilmektedir. İşsizliğin ve işten

atılmaların getirdiği baskı bu yabancılaşmayı körükleyen bir yerde durmaktadır. Kadın ve erkek işçiler arasında da yabancılaşmanın derin izleri vardır. Cinsiyetçilikten beslenen bu durum toplumsal rollerine uygun olarak kadının dışlanmasına erkeğin birinci planda olmasına yol açmaktadır. Aynı işi yaptıkları halde kadının eşit işe eşit ücret al(a)maması, kadınlara mobbing, taciz vb gibi birçok cinsiyetçi baskı ve şiddet iş hayatının bir parçası durumundayken, erkek işçiler tarafından sessizlikle karşılanmakta - ortak olunmaktadır. İdeolojik dokusunu erkek egemenliğinden alan kapitalizm cinsiyetçi iş bölümünü iş hayatında desteklemekte, önünü açmaktadır.

Kapitalizmde sadece işçi sınıfı arasında veya sınıflar arasında değil, burjuvazinin kendi arasında da çelişkiler mevcuttur. Burjuva sınıfı işçi sınıfına karşı birlik içerisinde hareket ederken pazar rekabeti söz konusu olduğunda kendi içerisinde de derin çelişkiler ve mücadeleler yaşamaktadır. Sınırsız karlar elde etmek isteyen kapitalistler birbirleriyle acımasızca mücadeleye tutulabilmektedir, gerek ulusal gerekse uluslararası anlamda tekellerin bu rekabetleri sonucunda savaşlar çıkmaktadır. Kapitalistler girdikleri pazarlarda kendilerine karşı bir rakip istememekte ve rakip olanları en kirli yollarla ya kendilerine katmakta ya da bitirmektedir. Devlet desteğini arkasına alan kapitalist bir adım öndeyken rakipleri bir adım geride kalmaktadır. İnsanlar arası yabancılaşma kapitalist sınıfın kendi arasında ki çelişkilerde kanlı şekillere bürünebilmektedir. Şantajlar, suikastler, savaş kışkırtmaları vb gibi her yolun mübah olduğu bir mücadele söz konusudur.

Bir diğer önemli nokta ise, insana has olan politika ve felsefe yapmak noktasında kitlelerin yabancılık duymasıdır. Felsefeyi belirli ‘okumuş’ zümrenin, politikayı da ‘akıllı insanların’ işi olarak algılama ve meydanı ezen sınıfa bırakma durumu mevcuttur. *Fabrika da greve giden ya da kadın cinayetlerine karşı eylem yapan insanların aslında politika ve siyaset yaptığının farkında olmaması da yabancılaşmanın bir ürünüdür. “Kadın cinayetleri politiktir”* sloganı bu

noktada ileri bir adımken, işçi sınıfı mücadelesinde atılan adımlar hala zayıf durumdadır.

Burjuvazi politika alanını hiçbir zaman emekçilerin, kadınların ve tüm ezilenlerin alanı olarak göstermemiştir. Kitleler siyasetteki önemli rollerinin farkında olmadıkları için her seçim döneminde kendilerinden olmayanlara oy vererek ‘görevini’ yerine getirdiğini düşünmektedir. Siyasete ve politikaya yabancılaşmanın bir ürünü olarak da sandıktan yeni umutlar beklemektedir. Kendilerine karşı vahşice saldıran burjuva sınıfının farklı kliklerinden medet umarken kendi siyasi erklerini ortaya koymakta zayıf kalmaktadır. Bu durum halk kitlelerinin parçalılığını daha da arttırmakta ve burjuvaziye hareket serbestisi/kapasitesi kazandırmaktadır. **Kitlelerin kendi devrimci partilerinden uzak kalmaları kendi sınıf çıkarlarına yabancılaşmalarından ileri gelmektedir.** Kendilerine hiçbir yarar getirmeyen devlet-düzen partilerinden herhangi birisini kendi dostu olarak belirlemektedir. Hatta Türkiye-Kuzey Kürdistan’da birçok katliamın temsilcisi olan CHP’nin Kürtler, Aleviler ve farklı toplumsal kesimler tarafından sırf muhalefet olduğu için desteklenmesi kendi tarihine yabancılaşmaktan başka birşeyi ifade etmemektedir. Yine birçok devrimcinin katledilmesinde, zindanlara doldurulup işkence edilmesinde birebir rol oynayan CHP’nin, Sol’un bazı kesimlerince “sosyal-demokrat” ilan edilip desteklenmesi bizzat kendine ve tarihine yabancılaşmanın ürünüdür.

İşçi sınıfı ve ezilenler pratik mücadele alanlarında büyük tecrübeler edinebilir, nitekim edinmektedir, fakat salt nicel pratik birikimden bilinç sıçraması beklemek evrimcilik olacaktır ve bu reformistlerin işidir, ancak öncünün dışarıdan bilinç götürmesi, bu bilinci pratikle sınaması ve dersler çıkartarak eylemselliğini kitlelere mal etmesi devrimci eylemi sağlayacaktır.

Marks’ın 1844 El Yazmaları’nda ki şu çok anlamlı sözleriyle insanın insana yabancılaşmasını noktalayalım;

“ ... İnsanın kendi emek ürününe, kendi yaşamsal etkinliğine, kendi cinsil varlığına yabancılaşmasının

dolaysız bir sonucu da şudur; **insan insana yabancılaşmıştır.** İnsan kendi kendisinin karşısında iken, onun karşısında olan **ötekidir.** İnsanın kendi emeğine, kendi emek ürününe ve kendi kendine ilişkisi için doğru olan şey, insanın öteki insana ve onun emek ve emek nesnesine ilişkisi için de doğrudur...” (sf 148)

Meta Fetişizmi

İşçi belirli üretim süreçlerine dahil olur ve bu üretim sürecinden meta ortaya çıkar. İşçi ürettiği bu metaya karşı yabancılaşır. Meta, işçi karşısında bağımsız ve ondan uzak bir güç halini alır, meta işçi için ulaşılması zor bir hedef haline gelir. Üretici olan insan, emeğinin ürünleri emekçinin karşısına özerk bir şekilde çıkar, emekten ve emekçiden bağımsız dışsal bir varlık halini alır.

Yabancılaşmanın en kötü durumlarından birisidir meta fetişizmi, çünkü insanlar için meta amaç halini alır. **Son model bir telefon, lüks bir araba kullanan kişilere bir anlam yüklemektedir, kullanan kişilerin kendisini daha değerli hissetmesini sağlamaktadır.** Cep telefonunun modelinin yenisinin çıkması önceki modeli değersizleştirmek ve bir üst modele ulaşmak amaçlanmaktadır.

Bir ürünün değeri, onun üretiminde saklı olan emek-zamanıyla belirlenir. Fakat bize, ürünün kendine has, kendinde gizliymiş gibi görünür-gösterilir. Meta bir kullanım değerine sahiptir. İnsanın ihtiyacını karşılayan, değişim-değerine sahip pazardaki her metanın aynı zamanda kullanım değeri mevcuttur. Kapitalizmde kullanım-değerinden daha çok değişim-değeri tüketicinin dikkatini çekmektedir. Pahalı bir ayakkabı, aynı ihtiyacı karşılayan daha ucuz bir ayakkabıya göre daha gizemli bir yer tutar. Bugün pazara sürülen ürün, yarın pazara sunulan başka bir markanın ürünü tarafından değersizleştirilir. Dün pazarda dolaşımda olan ürün tüketicinin gözünden düşer, bugün pazara giren ürün tüketicinin kişiliğine hitap eder. Bu döngü sürekli devam eder. Böylece kapitalizm metalarla yeni bir kültür açığa çıkarır; tüketim kültürü. **Tüketim kültürü, insanların kendilerini metalarla ifade**

etmesini sağlamaktadır. Bir yemek, bir kıyafet, ev eşyaları olmazsa olmaz olarak gösterilmekte ve tüketici tarafından alınması için teşvik edilmektedir. “Sen daha almadın mı?”, “sana uygun tarz”, “yılın modası”, “kendini yaşa” gibi tipik sloganlarla tüketim teşvik edilmektedir. Böylece insanlar arasındaki ilişkiler de nesnelere arasında ki ilişkilere indirgenmektedir.

Kıscacası, üretilen ürün üretenden kopar, uzaklaşır, üreten tüketici konumuna gelir ve ürettiğine farklı değerler biçer. Ürettiğinin kontrolüne girmeye başlar, insanın kendisinin yarattığı dinin insanı yönetmesi gibi meta’da insanı yönetmeye başlar.

Devrimci Mücadele de Yabancılaşmayı Alt Edelim !

Tüm örgütsel sorunların çözümünde ideolojik donanım ve mücadele başat aktördür. Örgüt alanında yabancılaşmayı çözümlenme, çözüm üretme noktasında da MLM ideoloji rehberimizdir. Halktan beslenen, enerjisini, kadrolarını halktan alan sınıfın/halkın kurtuluş mücadelesine önderlik eden Komünist Partisi kendi iç çalışmalarında da, kitlelerden aldığı sosyal ilişkiler, yaşam tarzı ve çalışmalarda kitlelerin içine düştüğü yabancılaşma sorununu yaşayabilmekte-yşamaktadır. Kitlelerden kopuk olmayan bir Komünist Partinin, kitleler nezdinde yaşanan sorunlardan yalıtık olması gerçekçi değildir. Komünist Parti sorunlardan muaf değildir, ancak sorunlarla bilinçli bir şekilde mücadele yürütmekle sorumludur, en üstten en alta her bir ferdi yabancılaşma sorunu da dahil her sorunu çözme görevi ile yüz yüzedir. Yabancılaşma da bunlardan birisidir, çözümü ise ideolojik donanım ve politik çalışmalardadır. **“Politik çalışma tüm çalışmaların can damarıdır”** Maoist şiarı, yabancılaşma sorununda da **“sorunların çözümünde ideolojik donanım can damarıdır”** şeklinde karşımıza çıkmaktadır...

Her devrimci militan-kadro, devrimci mücadeleye katılımında yüksek bir berraklığa sahip olmalıdır. Büyük fedakarlıklar, can bedelleri ile örülmüş mücadele devrimci militan-kadrodan netlik ve berraklık istemektedir. Örgüt çizgisini, komünizmin esaslarını, devrimci çalışmaların temel ihtiyaçlarını,

asgari düzeyde mücadele tarihini kavramak bir devrimcinin yaptığı işin sorumluluk bilincini kavramasını sağlayacaktır. İdeolojik donanım, Parti çizgisini kavrama noktaları net olmadığında, ne için ve nerede olduğunun bilincine varılmadığında yabancılaşma kaçınılmaz olur.

İdeolojik donanımın getirdiği moral ve motivasyon, bilinçten gelen gönüllülük ve bağlılık önemli bir yer tutar. Alışılmış **‘ideolojik’** kavramlara boğulmuş, klişe sözlere gömülmüş mekanik devrimciliği **ideolojik donanım ile yüksek katımlı pratik çalışmayla** alt edebiliriz. Devrimi bilinci ve duygularıyla yaşayan, yaşamını devrimle şekillendiren düzey ideolojik donanımı tamamlar ve yabancılaşmayı engeller. Tüm benliğiyle, bilinçli duygularıyla iş yapan, coşkusunu yitirmeyen, tembelliğe karşı olan bir davranış biçiminin olduğu yerde yabancılaşma yer bulamaz. Her devrimci, yaptığı her işin hedef ve amaçlarıyla bağını kurmalıdır, **büyük küçük farketmeksizin her görevi kucaklayan yaklaşımının ve amacın ilişkisini sıkı kurmuş demektir.** Hedefi muğlak olan yaptığı işten, döktüğü terden, verdiği emekten rahatsız olur, hantallaşır, yozlaşır ve yabancılaşır. Örneğin **bir devrimci kitlelerden yakınıyorsa, düşman saldırıları karşısında kitlelere gitmekten, işçi sınıfını örgütleme çalışmalarından geri duruyorsa kendi amaçlarına, kitlelere, örgütüne yabancılaşmış demektir.**

Tarihin yaratıcısı halk kitleleridir, tarihi kahramanlar yaratmamıştır, üreten, savaşan, yaratan kitlelerin eseridir. Tarih sınıf mücadelesi tarihidir, sınıf mücadelesinin sahipleri ise geniş halk kitleleridir. Komünist Partisi, halk kitlelerin mücadelesinde birleştirici, öncü-önder, savaş gücü olarak stratejik zorunluluğun bir sonucudur. Elbette öncü-önder ve KP yadsınamaz önemdedir ancak halk kitlelerinin üzerinde, onlardan kopuk sadece öğretmen, yönlendiren, emir veren değildir. Bu anlayış sahipleri kitlelere yabancılaşmış revizyonist çizgiye sahiptir, nitekim Büyük Proleter Kültür Devrimi bu çizgiye karşı gelişmiş yeni bir devrim tarzı olarak tarihe not düşmüştür.

Halka yabancılaşma, “**halk hep bize versin**”, “**halk hep bizi dinlesin**” anlayışını ortaya çıkarır. Kitleleri harekete geçirecek pratikten yoksun, halkın devrimcileri dinlemesini, devrime katılarak mücadeleyi kucaklamasını beklemek tarzında da görünür. Önderlik/öncülük, kitlelerle iç içe, politika üretmek, kitleleri devrimci savaşa katmanın yol ve yöntemlerini bularak yapılır, “**biz halka ne verdik**”, “**kitlelerle nasıl bütünleşiriz**”, “**halka devrimci çizgiyi nasıl götürürüz**” sorularını kendimize yöneltirsek kitlelere karşı yabancılaşmanın önünü alabilecek adımlar atmış oluruz. Bir bölgeye sıkışmış kitle faaliyeti, daraltılmış devrimci faaliyet/mücadele, kitle ilişkisi bizlerin kitlelerle ilişkisini, devrimle olan ilişkisini sorgulamaya açarken, yabancılaşmayla da bağını kurar/kurmalıdır. Başka bölgelerde ki, fabrikalarda ki, okullarda ki milyonlarla aramızda bir bağ yoksa veya bu bağı kurmayı hedefleyen siyasete sahip değilsek-bu siyaset üzerinde yoğunlaşmıyorsak, milyonlara yabancı durumdayız demektir.

Kitleler içinde, savaş alanında yaşanan pratikler en iyi eğitmenlerdir, kitleler içerisinde pişmek, savaşta gelişmek yabancılaşma ile mücadele alanlarımızdır.

Bireyin Partiye yabancılaşması konusunda da sürekli mücadele halinde olmak, Partiyle sürekli bütünleşmeyi yakalamak Parti ve Örgüt bilincini geliştirecektir. Örneğin, durağanlığı, devrimin ve Partinin içinden geçtiği koşulları, yoldaşlarını düşünmeyen, eksikliklerini, geri yanlarını düzeltmek-kazanımlarını sahiplenip büyütme istemeyen, sorgulamayan bir anlayış ilk önce kendisine ikinci olarak da Partisine yabancılaşıyor demektir. Salt kendi görüşlerini merkeze alan, çevresindeki yoldaşlarının fikir ve görüşlerini, üst organların kararlarını, kendi örgütlü olduğu komite dışında örgütü önemsemeyen, kendi görüşlerini ve pratiklerini merkeze koyan sekte ve bencil yaklaşımlar da yabancılaşmadan bağımsız değildir. Kendisiyle mücadele etmeyen, kendisini sorgulamayan değiştirmek istemeyen, Partiye-devrime-yoldaşlarına karşı da sorumluluk duymaz. Halkımıza-Partimize-yoldaşlarımıza karşı sorumluluk duyup, tüm bu sorumluluklarımıza göre yaşamımızı örgütleyebilmeliyiz, sorumluluklarımıza göre

düşünmeliyiz ki Partiyle, devrim mücadelesiyle bir tek vücut olabilelim.

İki çizgi mücadelesinde yabancılaşma durumu çokça yaşanabilmektedir. Tarihsel anlamda ayrılıklarda, yoldaşlar arası fikir mücadelesinde, dost örgütlerle yürütülen iki çizgi mücadelelerinde bunu birçok kez görebilmekteyiz. İnsan sosyal bir varlıktır, tek başına değil topluluk ile yaşamını sürdürür. Her insan topluluğunun olduğu yerde sosyal-ekonomik gelişmelerin getirdiği, insanların çevresini kuşatan koşulların şekillendirdiği, insanın kendi öz dinamiklerinden de bağımsız olmayan birçok fikir, tartışma, pratik mevcuttur. Dünya ve evren tek çizgi üzerinde ilerlemediği gibi insan düşüncesi de tek çizgi halinde değildir. Farklı dünya görüşleri, aynı dünya görüşü içerisinde farklı fikirler, pratik yol ve yöntemlerde farklı fikirler, politika ve siyasette farklı taktikler ve davranışlar her zaman mevcuttur. Farklı fikirler dünyamızın kaçınılmaz gerçeğidir, aynı olaya-sürece her insan farklı yorumlar, farklı fikirler katmaktadır, aynı insan bugün düşündüğünün daha gelişmiş halini, hatta karşıtını yarın savunabilmektedir. Çünkü değişim durmaksızın sürer, her şey de olduğu gibi insan düşüncesinde de hareket ve değişim yasası işlemektedir. Çelişkisiz bir madde ve düşünceden bahsedemeyiz, doğanın diyalektiği gereği bu mevcuttur. Komünistlerin görevi, gerçeğe, somut dünyaya en yakınını, somutu ortaya çıkarmak, düşünce dünyasını gerçek maddi dünya üzerine kurmaktır. Her farklı fikir doğrudur ya da gerçektir diyemeyiz, gerçek ve doğru iki farklı şeydir. Anarşistler için doğru olan bizler için doğru değildir, ama dünyanın kendi etrafında dönmesi iki taraf için de gerçektir. Bizler doğruların gerçekle ilişkisini, doğruların neye ve kime göre doğru olduğunu, doğrunun sonucunun neye vardığını gözlemleyerek fikir mücadelesi yürütürüz. Gerçek temeller dayanak noktamızken yöntemimiz diyalektik materyalisttir. Bundan dolayı iki çizgi mücadelesinden kopmadan farklı fikirlere ikna yolunu kullanmak, baskı kurmadan fikirleri dinlemek, devrimci üslup ve hitapla tartışmak her devrimcinin görevidir.

Tartışmaları kestirip atmak, yetersiz kaldığımız yerde karşı tarafı suçlamaya koyulmak, kavga etmek yabancılaştırmanın sonucu olan acizliktir. Tartışmadığımız, yetersiz kaldığımız yerde karşı tarafın fikirlerini dinlemek ya da tartışmayı normal bir şekilde sonlandırmak devrimci mütevazilik gereğidir. İki çizgi mücadelesi konusunda savunduğumuz doğrularımız eleştiri-öz eleştiri mekanizmasında da sürdürülmelidir. En önemli değişim ve gelişim araçlarımızdan biri olan eleştiri-öz eleştiri mekanizması iki çizgi mücadelesinin sürdüğü önemli bir alandır. Eleştiri yapmak kadar gelen eleştirilere karşıda tavrımız ve yaklaşımımız bu konuda ki yabancılaştırmanın göstergesi olacaktır. Eleştiri almaktan, eleştiri yapmaktan korkmak, eleştiriye karşı tepki göstermek, misilleme yapmak, eleştiri yaparken elimizden geldiğince yıkıcı olmak, öz eleştiri verirken de liberal olmak, eleştiri yaparken yöntem sunmamak gibi birçok eksiklik Partimizin iki çizgi mücadelesinde ki görüşlerine yabancı yaklaşımlardır. Bu nokta da en belirleyici çözüm, tekrar ideolojik donanım ve kavrayıştır.

İdeolojik donanım çok okumak değildir, çok okuyup az kavrayan olmak yerine, her okuduğumuz-araştırdığımız konuyu kavramak, yaşamla bütünleştirmektir. Yaşama aktarılmayan, pratikle sınanmayan her bilgi bizlere yük olacaktır. **Bilgi edindikçe erdemleşen, bilgi edindikçe kudretli olan devrimcilik esas alınmalıdır.** İki çizgi mücadelesine yabancılaştırmanın üst yapıdan gelen alışkanlıklarla yakın ilgisi vardır. Din gibi değişimi yok sayıp mutlak otoriteyi kabul eden, toplumda yıllardır alışa gelmiş liderlik-şeflik kültürü, burjuvazinin kitlelerin içerisine yaydığı rekabet kültürü, kendini ve fikirlerini yanılmaz görme anlayışı gibi farkında olmadan yıllarca içinde yaşadığımız ve zihnimizin bir yerlerinde/derinliklerinde barındırdığımız alışkanlıklar, kültür ve dinin yansıması iki çizgi mücadelesini kavrama ve hayata geçirme noktasında önümüze engeller çıkarabilmektedir. Eskiye yok edip yeniye yaratmak yabancılaştırma alt etmenin en önemli başlangıcıdır.

Alınan karar ve perspektiflere yabancılaştırma noktasında da yabancılaştırmanın etkilerine rastlamak mümkündür. Kongrelerimizde, Konferanslarımızda

alınan kararların uygulanmasında ısrarcı olma, kararlara karşı sorumluluk bilinciyle dolu olma, herhangi bir komite veya komutanlıkta alınan kararları uygulama ve uygulama da ısrarcı olma konusunda yabancılaştırma şu şekilde açığa çıkabilmektedir; umursamaz davranmak, uygulanmadığında rahatsızlık duymamak, karar ve perspektifleri keyfi yorumlamak, Partinin önüne koyduğu hedeflerin gerçekleşip gerçekleşmediğinden bihaber olmak, sorunların çözümüne kafa yormamak vs.

Her Maoist, Partinin hedeflerine, görevlerine, perspektiflerine karşı son derece duyarlı olmak zorundadır. Bir hedefe ulaşamadığında neden ulaşamadığını düşünmeli, geleceğe dair planlar uygulan(a)madığında neden uygulan(a)madığını düşünmeli, sorunların üzerine gitmelidir. Parti dışından bir ‘**yabancı**’ gibi izleyici konumunda olmak yabancılaştırmanın büyük bir göstergesidir. Bir diğer gösterge de sorunlar karşısında, yetmezlikler karşısında yıkıcı, bozguncu, sorumsuzca “**atıp tutan**”, sözde sahiplenilen ama özünde zararlı olan yaklaşımdır. Bu yaklaşımlar görünüşte “**solcu**” özünde “**sağcı**” olan Parti bilincine yabancı yaklaşımlardır. Kararlar almak, kararların uygulanmasında ısrarcı olmak, perspektifler sunmak ve perspektifler doğrultusunda hareket etmek olağan işleyiş iken hedeflere ulaşılmadığında, kararlar uygulanmadığında umutsuzluğa kapılmak, sekter-yıkıcı yaklaşımlarda bulunmak yabancılaştırmanın birer ürünleridir. Birey, nasıl ki üretim içerisinde üretime ve ürettiğine yabancılaştırırsa, toplumsal ilişkilerde de bunu yaşıyor, yaşatıyor ve tekrar üretiyorsa, katıldığı Komünist Parti saflarına da bunu taşımaktadır. Parti içi örgütsel/kollektif yaşama uyumda, parti içi sorunlara yaklaşımdaki yanlış tarzlarda, içinde yer aldığı parti görevlerine ve kararlarına yaklaşımda bunun etkilerini görebilmekteyiz.

Sonuç

Yabancılaştırmanın üzerinde yükseldiği ve beslendiği ekonomik temel-üretim ilişkilerini değiştirmeden salt eğitime dayalı, tek başına üst yapıda bir değişim sonuçsuz/yetersiz kalacaktır.

Ekonomik temeli sarsmadan ve yıkmadan sorun ve çelişkileri eğitim ve ideolojik kalıplarla çözmeye çalışmak klasik aydınlanmacı yaklaşım olacaktır. Bundan dolayı, devrimde ısrar, sosyo-ekonomik, ideolojik alanda ve üst yapı alanında kitlelere mal olan devrimci-komünist değişim esas alınmalıdır.

Yabancılaşma süreci işçi sınıfı açısından olumlu ve olumsuz iki yönü içerisinde barındırır. İşçinin, içine girmiş olduğu üretim sürecinde, emeğine, çevresine, doğaya yabancılaşması olumsuz yönüdür. Olumlu yönü ise yabancılaşmanın bilincine varan işçi bunun kurtuluşunun devrimle gerçekleşeceğini kısmi olarak bilincine varır, bu bilinç ise kendi kendine gelişip oturmaz, Komünist öncünün önderliğiyle birlikte yabancılaşmaya karşı proleter bilinç kazanılır. **“Tüm patronların aynı olduğu”**nun bilincine varan işçi, ürettiği ürün üzerinden nasıl artı-değer kazanıldığını öğrenen işçi devrimci önderlikle birlikte köklü bir sınıf bilinci ve mücadelesini kavrayacaktır.

Günümüz toplumunda insanların kendi güçlerine, dayanışma ruhuna ve sınıf bilincine karşı yabancılaşması çok büyük boyutlara varmıştır. Yoksulluk yüzbinlerce emekçinin, öğrencinin yaşamını etkileyen en büyük etken haline gelmiş durumda. Birleşerek yeryüzünü titretecek emekçi yığınlar kendi sınıf birliği ve çıkarlarına karşı yabancılaştığı için kendisini güçsüz hissedebilmektedir. İçinden geçmekte olduğumuz süreçte ard arda patlayan grevler sürece güç katarken, yine ardı sıra gelen genç öğrencilerin ve hatta aile olarak intihar eden emekçiler ve emekçilerin evlatları bizlere herşeyi açık bir şekilde göstermektedir.

Mafyatik silahlanma, sokak kavgaları halkın parçalı hali büyük bir hızla büyürken kapitalizme karşı mücadele yavaş bir şekilde ilerlemektedir. Kadın ve LGBTİ katliamları günlük bir olay gibi yansırken yeterli düzeyde birlik ve mücadele örgütlenememektedir. Halkın kendi öz gücüne yabancılaşması, devrimci/sosyalist politik-askeri öncülerin halk kitlelerine ve sorunlarına yabancılaşması ise kitlelerin kendiliğindenliğini geliştirmektedir. Politika üret(e)memek, kitlelere git(e)memek, sorunlarına çözüm üreterek kitlelerle bütünleş(e)memek, kitlelerle buluşacak araçlar-taktik örgütler-politikalar geliştir(e)memek vb vs,

kitlelerden öğrenme ve öncülük etme noktasında ki zayıflıkların aşılması durumunda kitle-öncü ilişkisinde yaşanan yabancılaşmalar da aşılabacaktır.

Öznelerin nesneleştiği, üretenin ürettiğine, insanın insana, insanın doğaya yabancılaştığı kapitalist toplumda yabancılaşma sürekli olarak kendini yeniden üretir. Sosyalizmde de yabancılaşmanın kendini yeniden ve yeniden üretmesi üretim ilişkilerinde ki değişim ile büyük oranda kısıtlansa da bitmiş değildir, bağrında taşıdığı çelişkilerden dolayı sürecektir.

Yabancılaşmaya karşı, kendi benliğimizden başlayıp, çevremizde, partimizde ve halkımız içerisinde sürekli mücadeleyi esas almalıyız. Kitlelerden öğrenmeliyiz, kitlelerin çelişkileri, sorunları, yaşam standartları bizlere sorunları kavratacak ve öğretecektir. Kitlelerle yaşamalı, kitlelerle çalışmalı ve kitleleri örgütlemeliyiz. Halktan kopuk **“bayramdan bayrama”** halka uğrayan Marksizm diye bir şey yoktur. Her gün, her dakika ve her saniye Marksizm fabrikalarda, okullarda, savaş cephelerinde yeniden hayat bulmaktadır, önemli olan onu yakalamak geliştirmek ve ilerletmektir. Bizler için yabancılaşmanın panzehiri Marksist-Leninist-Maoist öğretilerden başka bir şey değildir.

Günümüz dünyası kapitalist sistemin sarıp sarmaladığı, hiçbir boşluk bırakmadığı nesneleşmiş bir dünyadır. Yaşamımızın her anında bunu yaşamak, tanık olmak kaçınılmazdır. Yabancılaşma olgusu kendisini sürekli bir yerlerde gösterecektir. Bir sözümüz, farkında olmadan savunduğumuz kimi fikirlerimiz, Partiyle ilişkimiz, halkımızla ilişkimiz, kitlelere bakış açımız, kullandığımız dil ve üslubumuz, farkında olmadığımız yabancılaşma olgusunu taşıyabilir. Bundandır ki, **yabancılaşmaya karşı devrimci yaşam ve kültürde ısrarcı olmak, devrimci kalmak ve devrimde kalmak için tartışılmazdır.**

Gerillanın kaleminden.....

Şehirlerden Dağlara Mercan Yoldaş – II

Yolcuğun uzun ve yorucu olması insanın umrunda olmuyor. Sonunda özlemlerin bitim duygusu hiçbir duyguyu öncellemiyor. Sadece geride bırakılanların ağırlığı, tek olana ağır gelir. Zorda olsa geride kalanlar anlar seni, anlar ama anlatamaz bir başkasına ve koskocaman bir çığlık olursunuz susana...

Bakışları ve davranışları hiç yabancı değildi gerillaya. Ne kadar da zorunlu ayrılmış olsa da Kürdistan topraklarından aslında hiç kopmamıştı. Bir yarısı hep buralardaydı. Dağlar, ağaçlar, sular, yıkık ve harabeye dönen evler tanıdı onu. Geçmişinin tanıkları olarak kendilerinden bir parçaya kavuşmuşlardı. O da sıkı sıkı sarılmış, özlem gidermişti doğayla- yoldaşlarıyla.

Hakikat arayışçısıydı O. Silahını eline aldığı anda ruhunu özgür bırakmıştı. Hafiflemenin binlerce duygusunu yaşıyordu. Oysa zor olduğunu bildiği bu yaşamın, tek yolunu daha ilk gün anlamıştı. Bu yaşamı seven ve mücadele etmek isteyen herkes için çok kolaydı gerilla olmak.

Gerillada ilk savaşınız doğaydır. Doğayı, doğal yaşamı az çok bilen avantajlı başlar. Bir hayvanın bir başka hayvandan mı kaçtığını, yoksa insandan mı kaçtığını bilmek, ya da köylerden gelen köpek seslerinin insana mı hayvana mı karşı olduğunu anlamak sizi her zaman avantajlı kılar. Hangi bitkinin yendiğini, nerede su olabileceğini, karda tipide nasıl hareket edildiğini bilmek size ve yanınızdakilere doğaya karşı savunmalı kılar.

Tüm bunlara baktığımızda Mercan yoldaşın yeni gerilla olduğunu söylemek neredeyse imkansızdı. O bildiğini sürekli tazeleyen, bilmediğini öğrenen, öğrendiğini hemen bir başka yoldaşına öğreten bir devrimciydi. Biliyordu ki eksik olan eksiltir...

Verilen her görevi layıkıyla yerine getirebilmek, aldığı ve alacağı sorumlulukları en iyi şekilde ve profesyonelce yapmak için eğitime gitmek istiyordu. Dersim'den ve yoldaşlarından ayrılmak zor gelse de **“halkıma borcum var, bu işi profesyonelce yapmalıyım”** diyerek Halk Ordusundaki ihtisaslaşmanın öncülerinden biri oldu.

Bir kış kampı sonrası baharın yüzünü göstermesiyle, bir grup yoldaşıyla beraber uzun bir yolculuğun hazırlığına başladı. Eğitim kampına, Akademi'ye gidilecekti. Geride kalan yoldaşlarının hüznü çöktü üstüne. Şunu çok iyi biliyordu, gerillada her veda son görüşme olabilirdi. Savaşın doğası buydu. Kalanlarda da gidenlerde de farklı bir duygu yoktu. Moraller yüksekti. En önemli ihtiyaçlardan ve hep eksikliğini çektiğimiz eğitim kampları artık vardı. Bu gerillanın çok yönlü yetkinleşmesi demekti. Bu mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayacak, geliştirecek geliştirecekti.

Mercan yoldaş şimdi Kürdistan'ı baştan başa yürüyecekti. Patikalarda iz arayacak, gördüğü her izi ayırt etmeksizin kucaklayacaktı. Her geçtiği sudan bir yudum alarak hasret kaldığı bu toprakların özlemini bir nebze de olsa giderecekti. Gördüğü her gerillaya sıkı sıkı sarılıp diğer yarısını tamamlayacaktı...

Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra kamp alanına ulaşmıştı. Eğitime katılımı, kendini devamlı geliştirmesi çok kısa sürmüştü. Daha fazla okuyor, araştırıyor, tartışıyor. Kavrayor ve kavratıyor. Kampta aldığı sorumluluk ve komutanlık her bir yoldaşına örnek oluyordu. Çıkan olumsuzluklara müdahale yöntemleri biçimsel değildi. Yaşamı kollektifleştirme, disiplin ve kuralların yaşamdaki varlığını diri tutmada ısrarcıydı. Her yoldaşıyla ayrı ayrı ilgilenip onları dinler, tek tek yoldaşlarla askeri ve ideolojik konularda sohbetler eder, eksik ve yetersiz noktaları bulup eğitime dahil ederdi.

Başarılı bir eğitim sürecinden sonra dönüş heyecanı sarmıştı Mercan yoldaş ve diğer yoldaşları. Doktor yoldaş bir grubu Mercan yoldaş diğer grubu hazırlıyordu. Her iki grupta heyecanlıydı. Şiyar yoldaş Kanak'ı son kez temizliyor. Dersim'e Kanak'la gitmenin mutluluğunu yaşıyordu. Uzun boyunun yanında Kleş kadar kalıyordu Kanak...

Zorlu bir yolculuktan sonra varılmıştı Dersim'e. Yoldaşların sağ salim gelmesi ayrı bir mutluluktaki bizim için. Onlarında bizleri eksiksiz görmesi tabii...

Mercan yoldaş kısa sürede alanda ki faaliyetlere sorumluluk alarak dahil oldu. Bir taraftan üstlenme alanları ile ilgileniyor, diğer taraftan arazide kendi komutasında ki gücü yönlendiriyor, eylem planları hazırlıyordu. Eğitimde öğrendiklerini yoldaşlarına aktarmayı kış kampına bırakmış, kendisini önünde ki görevlere vermişti... Başarılı bir çalışmanın ardından üstlenme alanlarını Mesut yoldaş ve yanında ki diğer yoldaşlarla bitirmişlerdi.

Kolay değildi üstlenme alanları oluşturmak. Kış süresince orada kalacak gücün ihtiyaçlarını karşılamak ve en önemlisi de tüm bu hareketlikler sağlanırken en ufak bir açık vermeden bunları yapmak gerekiyordu. Olası bir açığın gücün komple imha olmasıyla sonuçlanacağını çok iyi biliyorlardı. Bunu başarmak ve gücü bahara sağlam bir şekilde çıkarmak amaçtı ve öylede oldu.

Mercan yoldaşın disiplini ve dikkati ilk gittiğinde **“halkıma borcum var bu işi profesyonelce yapmalıyım”** sözünü ne kadar içselleştirdiğinin küçük bir örneğidir.

Askeri ve ideolojik eğitimlerde heybesinde ne biriktirdiyse aktarıyordu yoldaşlarına. Eğitim saatleri dışında kadın yoldaşların yanında onlarla ilgileniyor, toplantılar yapıyor, kadın çalışmalarını yürütüyordu. Kadın birimleri kurmak, özgün çalışmalar yürütmek Halk Ordusu saflarında da ihtiyaçtı ve Mercan yoldaş bu fikirlerini diğer kadın yoldaşlarla tartışıyor-tartışıyordu...

Bu kadar hızlı ve çabuk kendisini geliştirmesi beni hiç şaşırtmıyordu. Uzun zamandır farklı mekanlarda farklı çalışmalardan kendisini tanıdığım için onun o öncü komutan tarafının hep ilerisini hedeflediğini biliyordum.

En son bir çay bahçesinde ayrılmıştık birbirimizden. Uzun zaman sonra dağlarda karşılaşmak sevindiriciydi. Ayağıma bakıp **“geleneği bozmadın demi”** dedi. Hemen anlamıştım. Beyaz spor ayakkabıları sorduğunu, **“yok”** dedim.

İkimizden başka kimse anlamamıştı meseleyi... Önce Ali Çelik (Yılmaz), sonra Sevda Serinyel (Mercan), sonrada..... Küçük bir çay ocağında spor ayakkabılarla başlayan yolculuklar, dağlarda mekaplarla devam etmişti.

Ta ki 31 Temmuz'un bitim saati geçip, 1 Ağustos'un ilk saatlerine kadar. O gün Mercan yoldaş son talimatını veriyordu. Ne yapalım diyen yoldaşlara net ve kararlı bir şekilde dağın diyordu. Ama nedense yoldaşlar bir birinden uzaklaşmıyorlardı. Hep bir ses mesafesinde birbirini soruyor, nasıl olduklarını merak ediyorlardı. Gece yarısında başlayan çatışma sabahın ilk saatlerine kadar sürmüştü. Sabah saatlerinde tek tek gelen M-16 sesinin aralıkları uzuyor ve sonra o da susuyordu... 1 Ağustos 2017 sabahı ilk haber olarak düşüyordu radyolara. Tekrar tekrar saat başı dinliyor, inanamıyorduk. Üst düzey sorumlu olarak veriyordu Şahin yoldaş düşman. Bu sefer yalan söylemiyorlardı. Sonra Doktor yoldaşın adını. Ardından Mercan yoldaş...

İşte tam savaşın orta yerinde duruyorlardı. Hiç bir yerde değil, tam savaşın ortasında... Sınır tanımadılar. Ne sınırlı zamanlara ne de zamanlı sınırlara şart koydular. Tek kimlikleri dağlardı ve onunda süresi yoktu... Silah nerede ise orada olmayı, en önde olmayı hep bildiler. Zor zorla yıkılacaktı...

Bırakılan izler, düşler, anılar, destanlar hiç birbirine karışmadı. Tarihi sorumluluklarımızın bilinciyle adımlıyoruz patikaları. İsrarın adı, kavganın zaferi olacağız. Kararlılığımızı ölümsüzlerimizden, cesaretimizi halkımızdan, haklılığımızdan, yoldaşlarımızdan alarak yürüyoruz...

Feda Olsun Canımız Sosyalist Halk Savaşına...

Biz Kazanacağız Halk Kazanacak Sosyalist Halk Savaşı Kazanacak...

Anıları önünde saygı ve sevgiyle...

Bizim Gibi Ülkelerde Komünist Partisi, Aynı Zamanda Savaş Örgütüdür. *

Egemen sınıfların tarihe çektikleri kara peçeyi, yüzyılların köhnemişliğini tarihin çöplüğüne atma mücadelesi, uzun erimli bir mücadeledir. Sınıf mücadelesini nihai anlamda başarıya ulaştırmak, örgütlü, örgütlü olduğu kadar da sabırlı ve cesaretli bir çalışmanın ürünü olacaktır. Zira örgütlenmeler bu mücadelenin bir ihtiyacı olarak ortaya çıkmıştır. Kısaca sınıflar arasındaki mücadelede, sınıfların dağınık ve bölük pörçük olan güçlerini birleştirip, siyasi iktidarı ele geçirme ya da o iktidarı korumak için vardır. Komünist partisi de bu mücadelenin ve ihtiyacın ürünü olarak vardır. Ve bu mücadele içinde yer alan her birey, kendisini bu mücadeleye tabi kılmak, örgüt bilinciyle hareket etmek mecburiyetindedir. Aksi durumda sınıf mücadelesinin keskin çarkları arasında ezilmek durumunda kalacaktır. Yani kokuşmuş bu sisteme başkaldıran her birey, bir dava adamı olmak ya da bu yönde caba sarfetmek zorundadır.

Proletaryanın sınıf kavgasına gönül veren her birey, onun ideolojisini ve sınıf siyasetini öğrenmeli, bilincine kazınmalıdır. Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisini öğrenmek, komünist eserlerde ve broşürlerde yazılan bütün bilgilerin toplamını hatmetme anlamına gelmez. Elbette ki bu kitap ve broşürlerde yazılanları özümsemek doğrudur. Fakat yazıları öğrenmek tek başına yeterli değildir. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in incelenmesini ve öğrenilmesini kitaplarda ve dergilerde yazılanlardan ibaret görürsek, bunu pratikten bağımsız ele alırsak, sözüm ona Marksizm-Leninizm-Maoizm yorumcusu, sosyal gevezelikten öteye gitmeyen birçok entellik budalası yaratmış oluruz. Bundandır ki Marksizm-Leninizm-Maoizm'i yaşadığımız toplumsal pratikten bağımsız ele alamayız. Çünkü MLM bir doğma değil, eylem klavuzudur.

Siyasal ve ideolojik olarak gelişmenin yolu, bizzat devrimci pratik içerisinde olur. Ki bilginin esas kaynağı da toplumsal pratiktir. Bu yüzden toplumsal

pratiğe girmeden herşeyi öğreneceğini sananlar, ya da havuza girmeden yüzmeyi öğreneceğini sananlar ham hayaller içerisinde olduklarını bilmelidirler. Anlayışımız şu olmalıdır: genel doğruları özgüle uyarlamak, kendi pratiğimizden ders çıkartmak ve yenisini üretmek. Çok yönlü çalışmalarımız ve devrimci mücadelemiz olmaksızın, klasiklerdeki kitabi bilgilerin hiçbir değeri olmaz. Zira devrimimiz sorumsuzca sloganlar haykırarak gerçekleşmez. Onu muzaffer kılabilecek olan, doğru politik önderlik ışığında profesyonel bir çalışmadır.

Yarı sömürge, yarı feodal sosyo-ekonomik(şimdi ise yarı sömürge kapitalist- SHS) yapıya sahip olan ülkemizde, devrim baştan sona kadar silahlı olmak durumundadır. Karşı-devrimin silahlı zoruna karşı halkın silahlı gücü halk ordusu olmaksızın, devrim toz pembe bir rüyadan öteye gitmez. Bu gerçeklik halk ordusunun da savaş içerisinde basitten karmaşığa, gerilla birliklerinden müfrezelere, oradan da düzenli orduya doğru inşa edileceği gerçeğini beraberinde getirmektedir. Yani **ülkemizdeki esas mücadele biçimi, silahlı mücadele ve komünistlerin örgütlenmeleri de bu mücadele biçimine uygun olmak zorundadır. Komünist partisi, yan örgütlenmeleri ve bu örgütlenmeler içerisinde yer alan tek tek bireyler, kendilerini bu mücadele biçimine endekslemek zorundadır. Bizimki gibi ülkelerde komünist partisi aynı zamanda savaş örgütüdür. Bundan olayı her partili aynı zamanda bir ordu'lu, bir asker olmak zorundadır.** Bunu böyle söylerken, her ordu'lunun bir partili olmadığını gerçeğini de belirtmek gerekir. Ancak ordu'lu partili olma amacını gütmeli ve bu yönde çaba sarf edip, adım atma bilincine sahip olmalıdır.

Her partili aynı zamanda da Ordu'ludur belirlemesinden kasıt:

Birincisi; partinin belirlediği hangi alanda olursa olsun, faaliyet yürütmeye hazır olması anlamındadır.

İkincisi; bizimki gibi ülkelerde Komünist Partisinin aldığı biçimin, askerileşmiş bir politik örgüt olduğu gerçeğidir. Bu yüzden komünistlerin de askerileşmesi gerekmektedir.

Üçüncüsü; her partinin ve örgüt disiplini tanıyan her sempatizanın, savaşın kızgın olduğu savaş cephesine gitmesi, savaşmaya hazır olması anlamında ele alınmalıdır.

Bu tek başına partililer için değil, proletarya davasına adanmış her kişinin taşıması gereken sorumluluk bilinci olmalıdır. Yani her sempatizan nasıl ki parti organlarının olmadığı alanlarda tek başına da olsa partiyi temsil edip, faaliyet yürütme sorumluluğuna sahipse, aynı şekilde de partinin belirlediği esas mücadele alanlarına, kavganın ileri mevzilerine gitmeyi ve savaşmayı da sorumluluk bilincinin bir parçası olarak ele almalıdır. Bunu böyle ifade etmek, görevleri icabı cephe gerisinde kalanların askerileşmemesi anlamına gelmez. Çünkü komünist partisi askerileşmiş politik bir örgüttür dedik. Komünist Partisi de bölgeler örgütü olmadığına göre askerileşme olgusu her alan için geçerli olan bir belirlemedir.

Parti örgütünün ve yan örgütlülüklerinin askeri yönlerinin gelişkin olması nasıl ki zorunluluksa, tek tek bireylerinde aynı zamanda askerileşmesi bir o kadar zorunluluktur. Askerileşmiş bir politikacı olmak, çok yönlü olmayı da beraberinde getirmektedir. Bir yandan örgütleyici, düşmanın siyasetine karşı uyanık, bu siyasete karşı siyaset üretmeyi, yaşadığı koşulların analizini yapıp sorunlara çözüm getirici olmayı gerektirirken, diğer yandan da usta bir silahşör ve sağlam bir dava adamı olmayı gerektirmektedir. Böylesi bir kişiliğe erişmenin yolu, siyasallaşmaktan geçer. Zira, bizim namlularımıza yön veren siyasetimizdir.

Siyasal ve ideolojik olarak saparsak silahların çözümleyiciliği bir yana, bu durum çözümsüzlüğün

inde boğuşmayı beraberinde getirir. Bu anlamıyla namlular siyasetin gölgesinde çalışmak, politika ve silah birbirini tamamlamak zorundadır. Silahın gezinden görülmeyecek kadar büyük olan dünyaya buradan bakmaya çalışırsak, yani namluyu herşeyin üstüne çıkarırsak o çokça bahsi geçen salt askeri bakış açısına sahip oluruz.

Bizleri savaştrın ideolojik inancımız ve politik hedeflerimizdir. O halde savaşmayı bu hedeflerimize uygun, hedefe ilerlerken bizleri güçlendiren ve devrimi yakınlaştıran tarzda ele almalıyız.

Sınıf savaşımında kazanmanın önkoşulu, örgütlü ve güçlü bir partiye sahip olmaktır. Bu olmazsa olmaz koşuldur. Yalnız unutulmaması gereken diğer bir nokta da örgütün **biçim**, program ve ideolojisinin **öz** olduğudur. Komünist partisi fiziki olarak yenilgi almış olabilir, bu onun nihai anlamda yenilgiye uğradığını göstermez. Nihai olarak yenilgiye uğraması mümkün değildir. Çünkü proletarya partisi burjuvaziyle proletarya arasındaki çelişkinin ürünü olarak vardır. Sınıf mücadelesinin bir ihtiyacı ve en yüksek örgütlenme biçimi olarak ortaya çıkan komünist partisi, sınıflar var olduğu müddetçe varlığını sürdürür. Ta ki ihtiyaç olmaktan çıkana kadar. Yani sınıfların ortadan kalktığı komünist topluma kadar. Proletarya partisi tarihi bunun en somut örneğidir. Henüz kurulduğu dönemlerde kurucusu İbrahim Kaypakkaya'nın şehit oluşu ve birçok kadronun düşman tarafından esir alınması Partiye

önemli derece vurulmuş bir darbe olmuştur. Keza 12 Eylül 1980 sonrası süreçte 2.Genel Sekreter Süleyman Cihan'ı şehit vermiş, birçok kadrosu sonraki süreçte ya esir düşmüş ya da şehit olmuştur. O dönemde bir çok kadronun programdan sapması ve mücadeleyi terk etmesi partiyi ağır sorunlarla yüz yüze getirmiştir. Fakat partiyi bitirememiştir. Çünkü onun ideolojisinin sağlamlığı ve programının doğruluğu ayakta kalmasına sebep olurken, birçok üye ve sempatanın canlı pratiğe girmesi yeniden gelişip serpilmesini sağlamıştır. Bu durum doğru bir programın önemini ortaya koyduğu kadar, o programı hayata geçirecek militan kadroların da önemini ortaya çıkarmaktadır. Proletarya Partisi bu gün daha üst boyutta savaşım yürütebiliyorsa, bu hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin kavgaya atılıp şehit olan önder kadroların ve militan savaşçıların emeği ve döktükleri kan sayesinde.

Sonuç olarak; bir komsomol örgütün en önemli ve biricik görevi partiye kadro ve orduya savaşçı yetiştirmekse, üyesine düşen görev de komünistleşmek olmalıdır. O halde komünistleşmek nedir? Bu sorunun en iyi cevabını Proletarya Partisi tüzüğünde yer alan şu satırlarla verebiliriz.

1. İdeolojik ve siyasi seviyesini devamlı olarak yükseltmek, Marksist-Leninist-Maoist teoriyi devrimci pratikle iç içe öğrenmek, onu bir eylem klavuzu olarak kavramak ve uygulamak.

2. Partinin yayınlarını eleştirici bir gözle incelemek, Marksizm-Leninizm-Maoizm, karşıtı tüm akımlara karşı mücadelede uyanık, kararlı ve amansız olmak. Proletarya davasına zararlı akımlara karşı mücadeleyi görev kabul etmek. Zararlı akımlar hakim bile olsa, mücadeleden yılmamak. Akıma karşı mücadele cesaretine sahip olmak.

3. Partinin gönüllü mücadeleciler birliğini ve komünist saflığını bozmaya yönelik her türlü hizipçi çalışmaya karşı uyanık ve mücadelede kararlı olmak.

4. Parti disiplinine kesinlikle uymak, parti kararlarının uygulanmasında yaratıcı ve aktif bir rol oynamak.

5. Halk kitleleriyle kaynaşmak, halkın dertleriyle ilgilenmek ve halka hizmet etmek. Halkın kendiliğinden gelme mücadelelerine katılmak, örgütlemeye çalışmak ve bilinçli bir yön vermek için en önde mücadele etmek. Zorlukları halkla beraber çözmeye çalışmak, onlara partimizin siyasetini ve Marksizmi-Leninizmi-Maoizmi kavratmak için yılmadan çaba sarfetmek.

6. Komünist ahlak kurallarına uygun olarak yaşamak. Halkın kurtuluşu davasını, proletaryanın sınıfsız topluma varma mücadelesini ve onu temsil eden partiyi herşeyin üstünde tutmak. Partinin, halkın, proletaryanın ve komünizmin davasının menfaatlerini her türlü kişisel menfaatlerin üstünde tutmak. Davranışlarında tutarlı, alçakgönüllü, örnek ve her türlü fedakarlığa hazır olmak.

7. Halka, partiye, yoldaşlara ve kendine karşı dürüst ve açık davranmak, hataları yenmek konusunda eleştiri ve özeleştiriye açık, kararlı ve cesur olmak. Her türlü dedikodu ve arkadan konuşma gibi bayağlaştırılmış ve kişisel saldırı haline getirilmiş eleştiriye karşı çıkmak, eleştiriye hastalığı tedavi etmek amacıyla ve örgüt içinde yapmak.

OKU - OKUT
SAHİP ÇIK - DESTEKLE

8. Parti aidatlarını düzenli bir şekilde ödemek, partinin maddi imkanlarını korumak ve geliştirmek için çalışmak.

9. Parti görüş ve kararları doğrultusunda yaptığı çalışmalar hakkında bağlı bulunduğu hücreye düzenli rapor vermek.

10. Sınıf düşmanlarının parti içinde olduğu gibi, parti dışındaki saldırılarına karşı uyanık ve cesaretli olmak. Sınıf mücadelesini düşmanın eline geçmesi halinde de sürdürerek, hapisane ve mahkemeleri komünizmin propaganda alanları haline getirmek.

11. Pozculuk, boşboğazlık, gevezelik, merak gibi küçük burjuva hastalıklarına karşı mücadele etmek, parti sırlarını gizlemek.

12. Proleterya enternasyonalizminin görevlerini yerine getirmek, şövenizme ve her türlü milliyetçiliğe karşı mücadele etmek.

Bir yandan karıncayı dahi incitmeme zerafetine sahipken, öte taraftan sınıf düşmanlarının beynini bir kurşunla dağıtma cesaretine sahip olan komünist kişiliğin görevleri arasında sıralanan on iki madde, her komsomol üyesi için de bir perspektif sayılır. Mao Zedung'un şu önemli sözleriyle yazımızı noktalamak istiyoruz.

“Komünistlerin, davaya özel duyguları üstünde bir bağlılık duymaları gerekiyor.”

*Hayati Can (Komutan Deniz) Yoldaşın Kaleminden....

Osmanlı'dan "TC"ye, Ermeni Soykırımı'ndan Roboski'ye; Katil Devlet!*

Faşizm denilince akla gelen ilk şey kandır. Haklı savaşlar uğruna dökülen kanlardan bahsetmiyoruz tabii ki... Bu kan; siyasi çıkmazlardan çıkışın anahtarı olarak ele alınır faşizmle yönetilen sistemlerde. Tek tek bireylerin katlinden tutalım da toplu kıyımlara kadar varır bu eli kanlı siyaset. Faşizm, ezilen geniş yığınların kanlarından beslenir. Geniş halk yığınlarının emek, cins, ulus-azınlık, inanç mücadelesinin karşısına her daim kıyımla, katliamla, baskıyla, sindirme saldırılarıyla çıkar. Bunu, tarih berrak bir şekilde ortaya koymuştur. Faşist "T.C" devletinin tarihi de bu ideolojik kökten beslenmiş ve onun yönetim biçimiyle ayakları üzerinde durmayı sağlamış ve bugünlere ulaşmıştır. Faşist "T.C" devletinin tarih sayfalarını geri çevirmeye başladığımızda her bir kesitte irili ufaklı katliamlarla karşılaşırız. İktidarlar değişse de kanlı siyaset, devletin sınıfsal karakterinin bir ürünüdür ve uygulanması farklılıklar arz etse de zorunludur. Dolayısıyla faşist devlet alt üst edilmedikçe tarih sayfaları gelecekte de aynı satırlarla yazılmaya devam edecektir.

Tek dil, tek din, tek bayrak ve tek millet faşist ideolojisinin halklara yansımaları ancak ve ancak soykırımlar-katliamlar olacaktır. Bu ideoloji ve program ile donatılmış bir siyasi iktidarın pratiği de zulümdür, baskıdır, göçtür, yağmadır-talandır, katliamdır, işgaldır, ilhaktır ve tekleştirmektir. İşte Osmanlı Hanedanlığı bu çerçevede yüzlerce yıl bölge halklarının üzerine karabulut gibi çökmüş, kendisi ile alakası olmayan toprakları işgal etmiş ve oranın halklarını köleliğe, ölüme, göçe mahkum etmiştir.

Toprakları ilhak ederek himayesi altına almış ve tarihe, insanlık karşısında barbar bir hanedanlık olarak geçmiştir. Balkanlardan Arap topraklarına, Kürdistan'dan Ermeni, Rum, Pontus topraklarına kadar yayılcı politikasını yüzlerce yıl sürdürmüştür. Bunun sonucunda ise milyonlarca

insanın kanında eli olan bir hanedanlık olarak anılmış ve bununla da övünmüştür. Nitekim bölgede böyle vahşi siyaset yürüten bir gücün, "kendi" topraklarındaki halklarla, inançlarla barışık, iç içe yaşaması da mümkün olamazdı, olmadı da...

Osmanlı, tarih 1910-1915'i gösterdiğinde, yaşadığı krizden çıkışı yine ve yeniden farklı milliyete ve inançlara mensup olan halkları katletmekte buldu. Bu şekilde hem tekçi paradigma uygulanmış olacak hem de ekonomik kaynaklar yaratılmış olacaktı. Böylece insanlık tarihinin en büyük soykırımlarından biri olan, başta Ermeni ve Rum uluslarını hedefine koyan fakat tüm azınlıkları da kapsayan kapsamlı saldırı İttihat ve Terraki eliyle başlatılmış oldu. Milyonlarca Ermeni, Rum katledildi, tehcire gönderildi ve tüm mal varlıklarına el konuldu. Kalanlar altından kalkamayacağı vergiler ödemeye mahkum edildi. Böylece Alman emperyalizmin bölgedeki planları da uygulanarak sadık dost rolü oynandı.

Kuzey Kürdistan coğrafyası ve Kürt ulusu, Türkleştirme siyasetinin ana hedefi konumunda olması cumhuriyet öncesi ve sonrasında kalan bir mirastır ve aktüelliğini korumaktadır. Kürt ulusu; Osmanlı döneminde de cumhuriyet döneminde de Türk hakim sınıfları tarafından milli zulmün en kanlısına maruz bırakıldı ve bırakılmaktadır. Dönemin tüm ilerici-demokratik muhteva taşıyan ve tamamen kendi topraklarında, kendi kendilerini yönetme amacıyla örgütlenen Kürt isyanları, soykırıma varan katliamlarla yok edilmeye çalışıldı. Koçgiri (1921), Şeyh Said(1925), Ağrı(1930-31) bu isyanların ve katliamların sembolleridir. Emperyalist devletlerin, bağımsız Kürdistan'ı kendine tehdit gördüğü ve bu amaçla Kürdistan'ı dört parçaya bölerek bölgedeki devletlere pay etmesi ve kontrol altında

tutulmasını sağlama planları ile Türk devletine katliam politikalarında önemli bir destek sunduğu da unutulmamalıdır. Osmanlı çöktü, cumhuriyet ilan edildi fakat aynı anlayış hakim olmaya devam etti.

Yine tarihin en büyük soykırımlarından biri olan 1937-1938 Dersim Tertelesi, bizzat faşist Kemalist iktidar tarafından organize edildi. Hedefinde ise Alevi inancına mensup Kürt ulusu vardı. Dersim şahsında Kürt ulusunun kendi kendini yönetme mücadelesi devlet için en büyük tehlikelerden biri olarak lanse edildi ve altmış binin üzerinde insan, cephaneye “ziyanı” olmaması için taşlarla, süngülerle, yüksek yerlerden atılarak ve Munzur nehrinden günlerce kan akarcasına, hunharca katledildi. İşlenirken devlet ateşe alenen benzin döktü, katliamları savundu.

Yukarı da vurgulanan bazı tarihsel kesitlerden de gördük ki, Türk devleti, başta Kürt ulusu olmak üzere azınlıklara ve Alevi inancı başta olmak üzere Katliam geleneği bu kez 1978 yılında Maraş’ta Kürt Alevileri şahsında devredeydi. Devlet ve sivil faşistlerin işbirliği ve ortaklığıyla Maraş’ta Alevilere, Kürtlere, ilerici ve devrimcilere yönelik vahşice bir katliam gerçekleştirildi. Yüzlerce insan katledildi, yüzlerce insan yaralandı, evler yağmalandı ve yakıldı. Birçok Alevi ve Kürt aile bu olaylardan sonra evlerini ve yurtlarını terk etmek zorunda kaldı. Burada asıl hedef ise yükselişte olan devrimci mücadelenin önüne geçilmesi onun bertaraf edilmesi, halkın sindirilmesiydi. Böylece 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası’nın adeta provaları yapılıyordu.

Çorum-Sivas-Gazi Katliamları da aynı tekçi anlayışın ürünü olarak icra edildi. Alevi halkının

ve haklı mücadelesinin sindirilmesi, yok edilmesi hedeflendi. Tekbirler eşliğinde insanlar diri diri yakıldı, evleri işaretlenerek lanetlendi, talan edildi ve katledildi. Tüm bu insanlık dışı suçlar farklı inançlara karşı tekleştirme politikası çerçevesinde sistemli-stratejik saldırılarını her döneme denk düşen katliamlarla sürdürdü. Özellikle ‘71 devrimci çıkışıyla birlikte oluşacak dinamizmin önüne geçmek için saldırı, katliam, sindirme konsepti genişletildi. Emek, cins, doğa, gençlik mücadelesi kapsamında büyüyen-gelişen devrimci-ilerici hareketlere de aynı stratejiyle yaklaştı ve katliamlar-kıyımlar gerçekleştirdi. İşçi grevlerine karşı kanlı bastırma olayları, 1 Mayıs 1977 ve mücadelenin öncü güçlerine karşı giriştiği saldırılar ve kıyımlar bir bütün kendi varoluş yani faşist sistemini ayakta tutmaya çalışmasının sebepleridir.

Tarihler 2002’yi gösterdiğinde iktidara gelen AKP-Erdoğan iktidarı, dereyi geçene kadar “kardeşlik, birlikte yaşama, demokrasi” gibi söylemleri ağızdan düşürmedi. Halbuki temsil ettiği klik, tam da neo-Osmanlı hayaliyle yanıp tutuşan ve aynı zamanda faşist ideolojinin milli meseledeki sı-nıfsal özünü de miras olarak edinen siyasal İslamcı faşist karakterlidir. İş başına geldiği andan itibaren kendisine biat etmeyenleri, karşı duranları ortadan kaldırma perspektifiyle hareket etmektedir. Başta Kürt ulusu olmak üzere diğer ulus ve azınlıklar onun tekçiliği karşısında ki tarihsel düşmanlarıdır. Dolayısıyla bu minvalde hareket ederek onları yok etmek AKP-Erdoğan iktidarının tarihsel görevidir.

Faşist AKP-Erdoğan iktidarı ve yakın zamanda evrilmiş olduğu AKP-MHP iktidarı iş başına geldiği andan itibaren Kuzey Kürdistan başta olmak üzere Kürt ulusunun ve hareketinin tüm kazanımlarına karşı amansızca saldırmıştır. Kürt ulusunu parçalamak, sindirmek, Kürt Ulusal Hareketi ile ilişkisini kesmek için elinden geleni ardına koymamış, alenen insanlık suçlarını örgütlemiş ve dünya kamuoyu önünde bunu savunmuştur.

Kürt ulusuna dönük yakında zamanda gerçekleştirilen en vahim katliam Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı Roboskî köyünde yaşanmıştır. 28 Aralık 2011'de TSK'ye ait savaş uçakları “terörist” hedef diyerek 19'u çocuk 34 kişiyi katletti. Yüksek donanımlı karakolları, havadan gözetleme keşifleri ve çokça övündükleri hudut güvenliği politikasının sonucunda 34 insanı dalga geçercesine katletti. Ertesinde faşist Erdoğan; **“30-40 kişilik grup, katırlar, insanlar var. O yükseklikten bu Ahmet midir, Mehmet midir, bilmek mümkün değil. TSK görevini samimi şekilde yapmıştır”** diyerek katliamı aklamaya çalıştı. İktidara bağlı burjuva basın; “çok üzgünüz”, “silah taşıyorlardı”, “istihbarat faciası”, “sınırdan vahim hata”, “insafsız hava aracı”, “terörist mi, kaçakçı mı?” gibi faşist manşetlerle Roboski köyü şahsında Kürt ulusuyla ve insanların acılarıyla alay etmekten geri durmadılar. At, katır, insan eti birbirine karıştı. Dondurucu soğukta aileler poşetlerle çocuklarının, eşlerinin parçalarını topladı. Battaniyelere sarılı bedenler insan sırtlarında ve hayvanlarla köylere taşındı. **“Sağlıkta ve güvenlikte ulaşmadığımız köy, mezra kalmadı!”** denilerek propaganda yapılırken ve gerçek buyken hiçbir olanak Roboski'ye sağlanmadı! Çünkü Roboski'liler biat etmeyen geleneğin bir parçası Kürt köylüleriydi!

Bölgedeki köylüler göç ettirme, sindirme ve ölüm tehditlerine karşı boyun eğmemiş, köylerini terk etmemiş açlığa, yoksulluğa ve işsizliğe karşı elindeki tek imkan olan kaçakçılık ile yaşam mücadelesi vermişlerdir.

Roboski Katliamı AKP faşist iktidarının bölgede sonrasında uygulayacağı kanlı saldırıların ve katliamların habercisi olmuştur. Kürt ulusal hareketi öncülüğünde Kürt ulusuna karşı Roboski'den bu yana karşı giriştiği kirli savaş konsepti, dağlardan şehirlere katmerlenerek sürmektedir.

Roboski ne ilkti ne de son oldu. Roboski'den bugüne Türk devleti, topyekün imhaya dayalı savaş stratejisiyle binlerce Kürt köylüsünü ve halkını katletmeye devam etti. Kürdistan'ın köyleri, dağları ve şehirlerini uçaklarla, SİHA'larla, tanklarla, toplarla ve kimyasallarla binlerce kez bombaladı, yaktı yıktı, talan etti. Başur ve Rojava Kürdistan'ına işgal seferleri düzenledi. Bugünde aynı saldırı ve katliam politikası pervasızca devam etmektedir. Direnen Kürt varlığı gerçekliği yok edilmek istenmekte, ya teslimiyet ya da yok oluş dayatılmaktadır.

Ama Kürt ulusu tarihten aldığı direniş çizgisini bugün de sürdürmekte, teslimiyete karşı tarihsel bir direniş ortaya koymaktadır. Ve bu direniş çizgisi er ya da geç kazanacak, kaybeden soykırım saldırılarında ısrar eden faşist AKP-MHP iktidarı olacaktır. Roboski'nin ve tüm katliamların hesabı da hak ettiği biçimiyle sorulacaktır.

* Bu yazı, **Halkların Birleşik Devrim Hareketi** (HBDH)'nin yayın organı olan **Birleşik Devrim Dergisi**'nin Aralık 2023-Ocak 2024 Tarihli 38.sayısından alınmıştır.

21 OCAK 1924

MAOİST KOMÜNİST PARTİ

<https://maoistkomunistparti.org/>